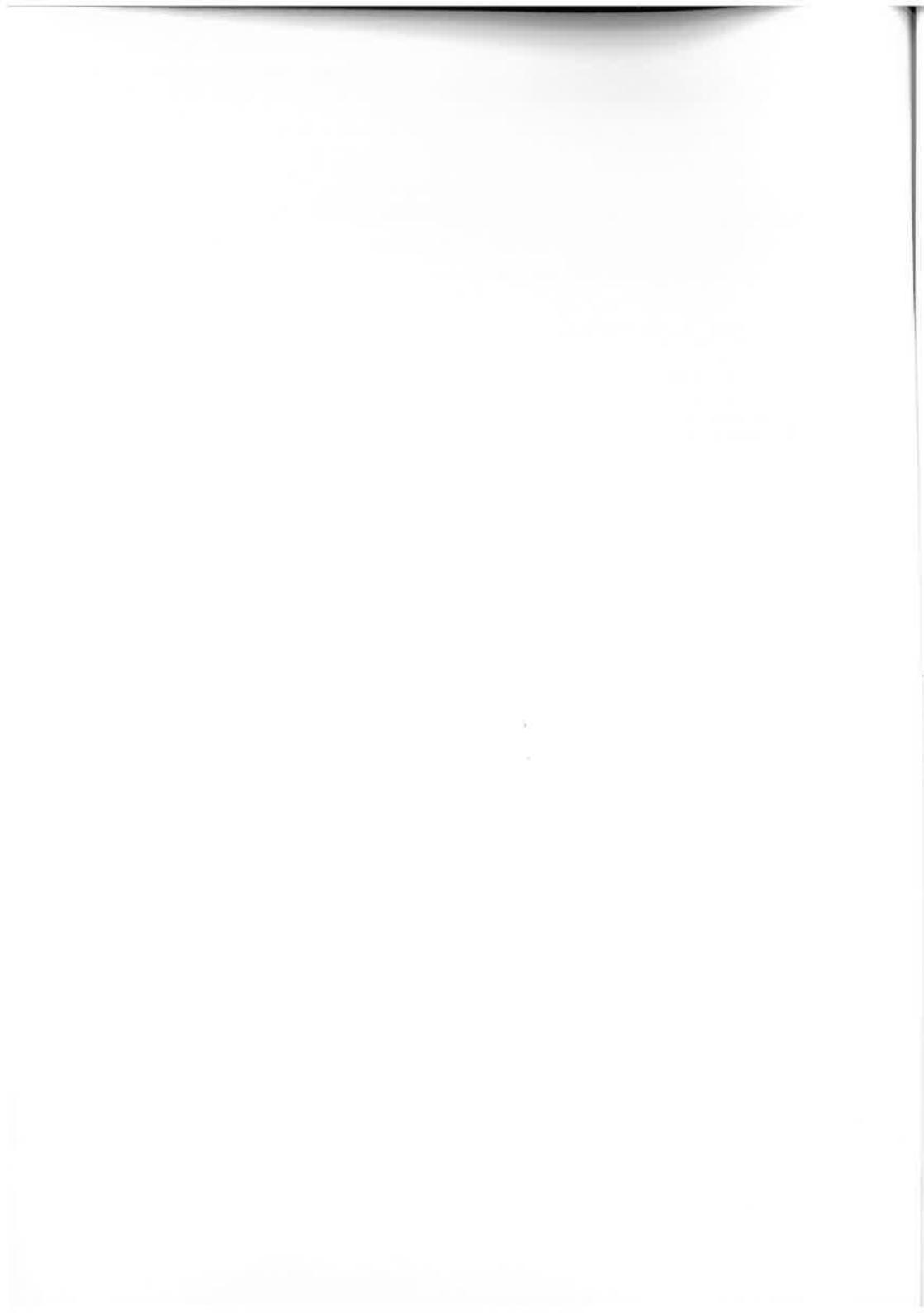

PONENCIAS E
DISCURSOS
IV ASEMBLEA
LUGO - MARZO 1.989

SUMÁRIO

Páx. 3	Discurso de Apertura: Bautista Alvarez Dominguez
Páx. 7	Ponéncia Política
Páx. 23	Ponéncia de Organización
Páx. 25	Discurso de clausura: Alberte X. Rodríguez Feixoo
Páx. 28	Discurso de clausura: Xosé Manuel Beiras Torrado

Compañeiros!
Amigas e amigos!
Delegaciones convidadas!

Vai para sete anos que un conxunto de partidos, colectivos e independentes, aunados todos polo denominador comun de compartirmos os mesmos ideais patrióticos, acudimos á Asemblea de Riazor coa vontade firme de fornecer ao país dunha organización política capaz de guíá-lo desde un pasado de sumisión a un futuro de liberdade. Unha organización plural na sua composición ideolóxica, e inequivocamente unificada na defensa dos postulados nacionalistas. A vocación frentista foi tendéncia constante en todos os movementos que tiveron que defrontar o problema dos povos respectivos desde unha situación de dependencia. Por moitos hábitos de insolidariedade, minifundismo mental e individualismo que o tópico poña ás costas da sua indiosincrácia colectiva, non se lle pode negar a Galiza a predisposición e esforzos realizados para dotar de plataformas unitárias á familia nacionalista. A tradición ven desde o levantamento de Carral e ten feliz continuación na magna asemblea promovida polas Irmandades da Fala nesta cidade. Se a miña formación teórica me permitise atribuir a componentes étnicos o que é produto de contradicións sociais, tal vez me sentise tentado a buscar nas loitas Irmandiñas -alá nos estertores dun medievo que o sistema colonial someteu aquí a prolongada hibernación histórica- os certificados de orixe da vocación unitaria do nacionalismo galego. Quede, portanto, para os que fan do nome do país tapadeira de cativos intereses sectarios a socorrida coartada dos tópicos. Non poden servir estes de lexitimación aos obstinados en afirmar que a unidade non existe porque eles non a queren, ou aos que esixen para lográ-la a distorsión dos principios que a deben fundamentar.

Cabe a discusión de se os resultados obtidos pola organización frentista están en consonancia coas expectativas depositadas na súa constitución. Como a medición dos éxito políticos depende de baremos persoais, calquer avaliacián podería considerar-se produto de crítérios subxectivos. Aínda así, coido interpretar o sentir da maioria se me atrevo a afirmar que non é mérito de pouco valor que o BNG se mantén como alternativa prometedora nunha sociedade sometida a redobradas convulsións; que fose o motor de respostas populares ás medidas agresivas á identidade e intereses nacionais; que sexa o punto de referencia no esperanzado reverdecer da conciencia nacionalista. Ao longo destes anos fomos depurando a nosa mensaxe daqueles matices que podían anubiar a sua transparéncia ou restar-lle fiudez e comprensión, sen caer na tentación de reformular principios programáticos fundamentais. Neste curto período de tempo o panorama político viu florecer, por outra banda, profusas experiencias organizativas, metendo en envases formalmente diferentes experiencias ideolóxicas xa fracasadas baixo outras denominacións. Poucos foron os partidos que concorron coas mesmas siglas a sucesivos procesos electorais. O alonxamento dos centros de poder administrativos é terra hostil na que difficilmente se aclariman os egoísmos oportunistas. A nosa única ambición está, pola contra, en introducir no povo galego o convencimento de que a recuperación da súa dignidade, do protagonismo secuestro por varios séculos de historia hipotecada, depende da toma de conciencia sobre a propia identidade nacional. Conscientes da lentitude do proceso, só o desvio ou involución do mesmo nos esixaría comixir os trazos que marcan o curso da nosa traxectoria nacionalista. Esta é a "guerra popular prolongada" que nós defendemos e praticamos, e non aquela que o inxénuo fetichismo seudo-revolucionario utiliza para engollar proclamas carentes de base e de contido.

Non quero que se interprete como misticismo político a afirmación de que estamos dispostos a sacrificar aos intereses de Galiza os de carácter puramente partidarios, pois o voluntarismo non existe se temos presente que son os nacionais os que nos definem como alternativa. Non pomos reparos en flexibilizarmos a nosa boa disposición a este respecto, estremendo a xenerosidade cando as circunstancias do país esixen contundentes respostas colectivas. Noutro lugar da miña humilde e pouco fecunda prosa política

DISCURSO APERTURA PRONUNCIADO POLO COMPAÑEIRO BAUTISTA ALVAREZ

sain ao paso dos temores que poden invadir aos redentores virxinais, aos que reducen a pureza de actuación ao esquematismo doutrinal; pouco importa aplicar a máxica receita cando non teñamos xa país que redimir. Menos ambicioso, o BNG entende que o proxecto de autodeterminación é un proceso que se desenvolve cando medrán as cotas de auto-organización, cando o povo saí á rúa para denunciar as agresións exteriores, cando eleva a sua voz en demanda de maiores atencións para unha rede viaria esquecida nos plans da Administración central, cando sexa capaz de falar sen intermediarios nen tradutores no Parlamento de Estrasburgo e nas Cortes do Estado, e cando a Cámara galega sintonice co sentir da comunidade á que di representar. Pode ser traballo lento, pero resulta o camiño máis expedito para avanzar neste momento cara os obxectivos de liberación e soberanía nacional. Con vistas a facer realidade este "proxecto comun" polo que temos apostado, desde a nosa firmeza de principios estamos dispostos a contrastar e discutir medidas concretas e platexamentos conxunturais, sen esixir carimbos de autenticidade nos certificados políticos dos nosos interlocutores. Abunda-nos, como punto de partida, a palabra comprometedida na defensa dos intereses de Galiza. Lonxe está desta declaración de vontade dialogante un oculto transfondo de pretensiones demagógicas. A oferta realizada polo BNG ás forzas políticas de ámbito galego para concorrer en candidatura unitaria nas próximas eleccións europeas desvanece as dúbidas que puden existir sobre a nosa sinceridade. Na certeza de que a iniciativa tomada significaría acender unha raiola de esperanza no futuro do país, a inhibición irresponsábel dos partidos aos que ia destinada non vai coibir-nos de continuar cos pasos iniciados. Ai nos ven unha nova maximización nos plans de autovías, no transporte ferroviario, na rede de gaseodutos, inxustizas que din pór a defensa desta dignidade no punto de mira das suas estratéxias partidárias teñen aqui boa ocasión para recuperar a credibilidade nacionalista que a miúdo malgastan con tanta prodigalidade, secundando o clamor que demanda unha resposta popular a semellante discriminación.

Por suposto que o talante flexibel que nos anima non vai subordinar-se nem mendigar a acollida que lle podan conceder unhas cúpulas insensíbeis ás demandas colectivas das bases que proclaman representar. Resulta difícil manter o fraude político de maneira indefinida. Ou asumen comportamentos acordes cos intereses dos grupos sociais nos que disputan a sua lexitimidade, ou serán estes os que terminen por decapitar politicamente aos usurpadores. Nós coidamos que nos principios programáticos do BNG e na sua formulación frentista hai espazo para albergar as aspiracións obxectivas da clase traballadora e das camadas populares, e sobra áinda lugar para que se somen ao proxecto os sectores non monopolistas, forzados hoxe a engrosar aceleradamente o bando dos exploliados. Que ningún me impute, apesar disto, a monstruosa intención de afirmar o carácter inter-clasista da organización que teñó a honra de representar neste acto de aperture. Chegar a esta conclusión significaría diluir nunha aberrante abstracción ideoloxista as contradicións inherentes a unha sociedade sometida á disciplina do modo de produción capitalista. Aqueles partidos que fan emblema desta utopía, ou utilizan o sofisma para pór os oprimidos a libre disposición das clases opresoras, ou son meras expresións do sucesivismo testemuñal. Non se coloca fóra de ortodoxía, polo demais, recoñecer as contradicións de carácter nacional que nos povos dependentes de superpoñen ás contradicións de clase, e que a solución de ambas as duas supon a adopción de estratéxias políticas nacionalistas. A esta concepción responde a alternativa ofrecida polo BNG, de vastas posibilidades para converterse na organización maioritaria do povo galego. Se estamos áinda a grande distancia de acadarmos tal obxectivo, seríamos presa da fátna altivez do mesianismo redentor se culpásemos á indoléncia alienantes de que dispón o sistema para fixar a sociedade en posicións imobilistas. Estes factores actuaron con idéntica presión en contextos sociais que foron capaces de coroar con éxito movementos libertadores. Sen menospreciar o valor real dos elementos externos que frean o proceso, o que verdadeiramente nos debe preocupar é a maneira de elaborar a pedagogía para conseguirmos o arroupe popular necesario para contrarrestá-los. Existe

no momento actual certa expectativa cara o Bloque Nacionalista Galego. Hai un clima social favorábel a admitir a corrección das suas análises. A evolución dos acontecimentos ven corroborar as previsións que fixemos a respecto da integración no Mercado Común, da reestruturación industrial, do papel das institucións autonómicas. Isto obriga-nos a intensificar o labor de sensibilización, e non só por un lexitimo afán proselitista, senón tamén porque temos o convencimento da necesidade de organizar-se os sectores afectados para dar resposta efectiva ás agresións. Esta é a idea que temos que levar ao noso povo. Non abonda coa participación limitada a delegar a representación política nas consultas eleitorais. Tampouco chega, atrevería-me a afirmar, coa mobilización, case ritual, restrinxida a aqueles conflitos nos que está implicado directamente un determinado colectivo. O día que consigamos, por esforzos e méritos propios ou por impulsos alleos, a organización maioritaria do povo galego en plataforma asociativas de ámbito nacional, teremos dado un paso xigante no proceso de autodeterminación, por canto se están rescatando sustanciosas parcelas de soberanía nun terreo no que se apoia o fenómeno colonial para a sua reproducción.

Se non fose polo matiz peyorativo que se tentou introducir no abuso e distorsión do termo, quizá conviría agradecer que se nos teña aplicado con frecuencia o calificativo de radicais. Radicais fomos cando esixímos pór o emplasto na ferida. Radicais somos cando non acreditamos na eficacia dunha descentralización administrativa que pon emplastos fóra da ferida da nosa dependéncia. Seguiremos sendo radicais na reivindicación de institucións de auto-governo emanadas dun povo ao que se lle recoñeza o direito a dispor libremente do próprio destino. Nada ten que ver este radicalismo co absentismo idealista, agardando ás portas da fatalidade a comitiva fúnebre do inimigo abatido. Con todos os respectos para unha cultura de aquilatada finura e profunda sabéncia popular, en contra do provérbio árabe coido eu que ao adversario hai que enfrentá-lo no campo de batalla. A batalla que viñemos librando nas confrontacións eleitorais e no Parlamento autonómico estamos dispostos a leva-la tamén a todas as frentes institucionais nas que a nosa presenza signifique, dentro das limitacións impostas polo marco que restrinxen as suas competencias, pólos en función dos intereses nacionais e populares. Non debemos inhibir-nos, xa que logo, de asumir as responsabilidades de participación nun Goberno que teña como centro de atención os problemas do país. Non é indiferente que a Xunta de Galiza sexa a sucursal do Palacio da Moncloa a que a institución se empregue de parapeito das medidas marxinadoras da Administración central. Non é indiferente que se manteña en silencio ante reconversións, incremento do paro, liquidación do agro, desindustrialización, agresións ecoloxicas, a que sexa destacamento avanzado e portavoz das aspiracións do noso povo. Non é indiferente que o Pazo de Raxoi se trivialice en formalismos ornamentais e bagatelas folclóricas a que nel resida un Presidente capaz de asumir con dignidade a representación nacional e de esixir na Corte o trato deferente que a Galiza se lle debe, pois a boa crianza impidiu inclusive a outras metrópoles degradar no protocolo ás colonias tradicionais. Non é indiferente, compañeiros, que en San Caetano more a corruptela e clientelismo político, a que sirva de escola de moralización da actividade pública. Se temos confianza no programa e alternativas que defendemos, non hai razóns para renunciar aos instrumentos que nos permiten avanzar parcialmente na realización dos mesmos. E aos que sintan escrúpulos polo ar reformista deste enunciado de propósitos, ánimo-me a tranquilizá-los coa máis acrisolada tradición revolucionaria, que interpreta que a reforma é conquista cando representa un avance para a clase traballadora. Esta IV Asemblea que nos dispomos a iniciar ven coincidir praticamente co setenta aniversario daquela que nesta cidade se levou a cabo no ano dazooito, e que representa un hito histórico transcendental para a arrancada teórica e organizativa do nacionalismo galego. Non estaba esta afortunada coincidencia xeográfica entre os motivos barallados polo Consello Nacional para decidir o lugar da presente celebración. Mesmo así, brinda-me a oportunidade para enfiar algunha reflexión. Recobra Lugo, más unha vez, o protagonismo como cidade anfitriona de acontecimentos patrióticos, ainda que tan

meritoria particularidade non teña o respeito debido en certas enquisas que relegan a esta provincia no ranking de voto nacionalista. Anédotas aparte, o que verdadeiramente interesa é comprobar que o espírito que animaba aos devanceiros continúa, con rexuvencido fervor nas xeracións que tomaron o relevo. Pode que para quen xulta o movemento con indiferenza, e tamén para aqueles que nunha década desexan emendar centúrias de explotación, que os ritmos de consolidación do mesmo non sexan abondo atractivos para concitar o entusiasmo popular. A marxe doutras consideracións, tanto dentro como fóra do país, o movemento de liberación nacional foi dos poucos que logrou transcender o ciclo vital dos seus impulsores. Mentre haxa opresores e oprimidos haberá Espartacos que teñan detrás a adhesión dos explotados. Mentre existan impérios que dominan e pobos sometidos haberá Numáncias dispostas a lavar no heroico sacrificio colectivo a liberdade profanada.

Dentro de pouco, os debates congresuais iniciados nas asembleas comarcais van proseguir nas diferentes comisións. É positivo que a nosa organización vaya perfilando, coa aportación conxunta de todos os militantes, as líñas de actuación máis acordes coa demanda social, procurando dar resposta a aqueles problemas nos que o noso compromiso político nos esixe participación. Tamén é bo que se poda constatar, en vista das emendas aportadas, unha fundamental concordáncia de criterios, que en nada merman a vitalidade interna manifestada através da lexitima discrepancia sobre cuestións accidentais. Con ser aspecto importante a reflexiva elaboración das resolucións que nos dispomos a ultimar, teñen para mim un valor secundario e relativo ao lado do espírito e mensaxe que desde aquí debemos transmitir á sociedade. Resonan ainda níños os ecos da Asemblea celebrada hai dous anos na vila do Carballiño. Non coido que pise en falso se uso afirmar que os textos allí aprobados pasaron desapercebidos para os sectores maioritarios de opinión, circunstancia que non lle impidiu atinxir unha notoria repercusión social. O éxito do Carballiño está no espírito que presidiu aquela Asemblea transcendental, apesar de que non aparece recollido nos documentos oficiais. Estamos hoxe en condicións imellorábeis para dar un pulo vigoroso na expansión organizativa e consolidación do BNG como alternativa. As condicións do país xogan a prol da sua implantación. Estamos na onda e corresponde-nos en xustiza unha parte da razón. Ao longo destes anos viñemos aumentando en grau de madurez e coesión. Alenta-nos agora a esperanza de que de Lugo non van sair definicions maxistrais, senón militantes coa sua moral robustecida. Eis o espírito que debe xa comezar a alborecer.

De novo debemos reafirmar-nos na vontade de mergullar as raíces na seiva fecunda do noso povo. Do povo vimos e a el nos diriximos. Non é a política un problema a resolver co rigor científico das fórmulas matemáticas. E inclusive no que ten de ciencia , de coñecimento racional sobre a estrutura e natureza dos fenómenos e comportamentos sociais, seria ciencia estéril de non adquirir as técnicas capaces de modelar a realidade. Nen para nós, nen para os que conduciron con éxito procesos liberadores, nen para os teóricos más conspicuos entregados ao ideal da transformación revolucionaria da sociedade hai outro método que non sexa o sólido aval do compromiso popular. Calquer actuación irresponsábel que alonxe as masas da sua vanguarda, que semelle dúbidas e reparos sobre o movemento no que nos consideramos integrados, que mine o arraigo de organizacións que o nacionalismo precisa para manter incidencia e frondosidade, é delito monstruoso que de nengunha maneira se debe perdoar aos satánicos poetas da revolución. As armas están -e non son poucas nem oxidadas- na sensibilización, na concienciación, na mobilización social, no avance organizativo, na participación activa e na coeréncia ideolóxica. O éxito depende da capacidade que teñamos de merecer a confianza dos que teñen que ser copartícipes na construcción dun futuro que a todos nos pertence. Temos fe no futuro de Galiza, e o Bloque Nacionalista Galego non vai ser indulxente cos aventureiros que queiran torpedear-lo experimentando no noso país a política suicida predicada polos macabros profetas da terra queimada.

Viva Galiza ceibe e popular!. Viva o BNG

A SITUACION POLITICA DE GALIZA

1.- A integración do Estado na Comunidade Económica Europea, tantas veces denunciada polo nacionalismo como negativa para os intereses de Galiza, está a producir efectos que acentúan a marxinación do noso país. A desindustrialización no sector naval, iniciada na etapa de adecuación do sistema produtivo á disciplina imposta polas exixencias comunitárias, seguiu a destrucción da siderúrxia, a progresiva implantación de trabas tendentes a mermar a capacidade produtiva do sector pesqueiro, a penetración de trans-nacionais que atuan as posibilidades dun futuro desenvolvimiento autóctono no pequeno e mediano comercio. Nada disto constitui novidade nem surpresa para quem alertámos con insistencia e antelación sobre as mouras perspectivas que nos deparaba unha operación monopolista a escala continental, e na que se nos asignaba o papel subsidiario de fornecedores de matérias primas e man de obra barata.

A mesma exclusión de Galiza dos plans de modernización de estradas e camiños de ferro non e unha simple discriminación no reparto de asignacións orzamentais, ten como obxectivo estrangular a circulación de produtos galegos cara os seus mercados tradicionais. A producción leiteira, ameazada por cuotas e pola invasión de excedentes comunitários, terá que retirar-se definitivamente dos mercados catalán, levantino e andaluz cando as vias de comunicación engadan novas desvantaxes frente á concorréncia das centrais francesas, cando a rotura de carga no transporte ferroviario se desprase desde Hendaya ao Padornelo, inclusive Portugal, prolongación xeográfica, económica e idiomática do noso entorno nacional, vai ser desviada cunha planificación que lle abre as portas da Meseta pechando-lle as suas saídas naturais.

Resulta evidente que proxectos tan pouco atractivos só poden introducirse adormecendo a resposta popular coa demagogoxía. Os encargados de espalla-la elexeron a proclama da "modernidade" co ánimo de trocar en ilusión esperanzada o que debía xerar a repulsa colectiva, contribuíndo a criar a falsa imaxe de que Galiza será capaz de superar o subdesenvolvemento coa penetración na nosa economía dos centros capitalistas avanzados. Lóxico equívoco, que tenta mascarar as orixes do desenvolvemento desigual e que interpreta como mero retraso histórico o que é produto da nosa condición periférica. Non é do caso que nesta ponéncía se recollan as análises -non cuestionadas- que demostran que a sobre-exploitación é a causa do empobrecimento dos países dependentes. Abonda sublinhar, non obstante, que sería paradóxico buscar a saída da situación incrementando a subordinación, unha vez demostrado que nela está a raíz das asimetrías económicas que se queren eliminar.

O cativo grau de industrialización acadado en sectores reducidos (Sidegasa, Mafriesa, construcción naval) sacrifica-se para especializar o país na producción de matérias primas. Por ese camiño vai a pretensión de converter o agro galego en criadeiro de eucaliptos, facendo del o soporte de novas industrias de enclave, contaminantes, e que irán completar fóra do país un proceso produtivo con capacidade para a xeración de emprego e riqueza.

2.- E obrigada a referencia ao marco económico que sucintamente vimos de trazar para coñecer as claves que orientan a evolución da política nacional. Nesta situación, cada día torna-se más evidente a insuficiencia das competencias autonómicas para introducir as modificacións estruturais capaces de corregir os desequilibrios que agrandan a nosa dependéncia colonial. Xa deixou de ser este un conceito manexado en exclusiva no campo do nacionalismo popular. Sectores ideolóxicos que non hai moito calificaban de radicais as definicións programáticas do B.N.G. atopan hoxe sérias dificuldades para subtrair-se a utilización do mesmo nas análises sobre a progresiva marxinación de Galiza, e aos que en certa maneira deixou de alporzá-los a reivindicación dun auto-goberno emanado da soberanía nacional.

No decurso destes dous últimos anos producironse acontecimentos políticos, no nivel institucional e partidario, que terían difícil explicación fóra das tensións orixinadas polo papel asignado ao país na reordenación económica imposta pola integración do Estado no Mercado Común. Após cinco anos de Governo conservador, un mecanismo xurídico

de dubidosa eficácia (a moción de censura constitutiva) excepcionalmente permitiu o relevo do Executivo autonómico. Non parece que fosen decisivas nestas cuestións as contradicións internas da propia coalición governante. Tampouco abondaría para explicá-la a incapacidade evidente da Xunta presidida por Fernández Albor, algo denunciado con insistencia desde a tribuna, a axitación política e a mobilización social promovida polo Bloque Nacionalista Galego. Non abonda, porque o deterioro do Governo censurado non é suficiente se as razóns aducidas para derrubá-lo non van acompañadas dunha alternativa que permita alvisear, cando menos, a vontade de introducir viraxes na orientación administrativa. Nen os insultos e valeiros debates parlamentarios, nen o crédito acumulado polo partido aspirante a rendentor (de probada responsabilidade en reconversións, desemprego, cuotas do leite, limitacións na pesca) permitían a cativa xustificación de escollear o mal menor. Non foron precisos moitos meses para corroborar o acerto da postura abstencionista do B.N.G., para demostrar que a censura de González Laxe non era a que nós e o povo galego tiñamos solicitado.

Hai argumentos de peso para interpretar que o obxectivo de conciliar a Administración do Estado cun Gabinete autonómico dócil e servil ao Governo de Madrid foi o que xogou como elemento decisivo, pois non é irrelevante que as decisións adversas do poder central teñan nas institucións autonómicas un aliado que sirva para amortiguar a críspación social. Con toda a demagoxía que se queira atribuir á presenza de figuras relevantes de Alianza Popular nas mobilizacións "do leite", por moita hipocresía que poida haber no feito de participar este partido na instigación de tractoradas, o resultado é un reto perigoso á política imposta a Galiza por Bruxelas e Madrid.

E decepcionante que organizacións que pretenden gañar "pedigre" nacionalista desplifaren credibilidade compartindo as responsabilidades dunha Administración cada vez máis hipotecada na sumisión ás directrices do Governo español. Foi ela a que depurou de matices galeguistas as normas sobre o uso do galego no ensino; a que se opuxo aos tímidos intentos de normalización do noso idioma na vida administrativa; a que acelerou a desgaleguización dos medios de comunicación dela dependentes. A todo isto hai que engadir o silencio oficial ante a descarada marxinación no Plan de Transportes Ferroviarios, no plan de autovías, na rede de gaseoductos, na financiación autonómica, no recorte de competencias imposto por leis do Estado que valeiran de contido as cativas atribucións concedidas polo Estatuto. A corruptela acampa con arrogáncia en todas as Consellarias. Sería anecdótico o asunto dos "chaquéns" se non servise de vacina para acochar a divulgación de más profundas e graves irregularidades na contratación de obras, na distribución clientelista de recursos públicos aos concellos e na creación de empresas subterráneas -vencelladas ao partido governante- que actúan de intermediárias para a captación dos favores da Administración autonómica e central.

3.- Somos sinceros cando manifestamos estar decepcionados polo papel (confesamo-nos indulxentes se o calificamos de histriónico) asumido por forzas políticas que malversan unha ainda non conquistada fiabilidade nacionalista compartindo -e inclusive lexitimando- unha actuación institucional tan contraditoria cos intereses do noso povo. As esperanzas depositadas na progresiva emancipación organizativa das diferentes camadas ideolóxicas e sociais fai-nos proclives a interpretar esta complicidade como traición ás bases que din representar, ou, no mellor dos casos, como grave erro de plantexamentos tácticos. A marxe disto, o B.N.G. debe avaliar positivamente os esforzos de reducidos sectores da pequena e mediana burguesía nacional por dotaren-se de plataformas políticas desvinculadas dos partidos estatais, mesmo que sigamos cuestionando a viabilidade de alternativas coerentemente nacionalistas inspiradas nos principios ideolóxicos que reproducen a dependéncia. Hai motivos sobrados para que esa burguesía intermediaria, de tradición sucursalista, reflexione seriamente sobre a necesidade de auto-organizar-se. A función que historicamente cumpliu na estrutura colonial está sendo redefinida coa integración na Europa comunitaria, pondo esta en perigo a sua supervivéncia como clase. Os seus intereses obxectivos están na alianza anti-dependéncia. Se, pola contra,

sucumbe á suxestión de pasar-se con armas e bagaxes á involución reaccionaria, arrastrada pola aventura ideoloxista que tenta aos estratos burgueses en declinio do centro do sistema, non só asinaria o suicidio acelerado senón que goraría unha oportunidade histórica propicia para avanzar no camiño da liberación.

4.- Renunciaríamos á nosa condición de nacionalistas se non reconcepciónsemos a existencia de contradiccións de carácter nacional superpostas ás contradiccións internas do país. Se así non fose, resultaría máis congruente reducir o conflito á simple confrontación de clases, interpretación que subxace na estratéxia da esquerda estatalista. Neste sentido, quen asume o proxecto frentista inclusivo a partir dunha alternativa proletaria, fai-no coa certeza de que a opresión colonial é unha forma que reveste a explotación de clase nos países dependentes, e de que non hai outro xeito de acadar os obxectivos revolucionarios se non é através da liberación nacional. De aquí o convencemento, compartido por todos os colectivos e militantes independentes que compomos a frente patriótica, da necesidade dunha confluencia de todos os sectores que subscreben as reivindicacións específicas que enfrentan a Galiza co Estado, o cal significa falsear o punto de partida do ideario nacionalista. Quizais sexa o noso un proxecto inacabado, ainda que o consideramos suficientemente aberto. Seguros de que nel está o único resorte capaz de viabilizar as aspiracións políticas que nos alentan, estamos dispostos, para dotá-lo de maior cobertura, a flexibilizar todo o que non represente adulteración ou apostasía -na teoría ou na práctica- dos principios irrenunciábeis dunha alternativa patriótica de liberación nacional. Por suposto que a flexibilización deberá fuxir da temeridade de abrir as portas a quen pretenda facer da frente instrumento servil de intereses persoais e sectários, así como a aquellas opcións que non sendo suspeitosas de infidelidade nacionalista podan abortar, con actuacións irresponsábeis, a consecución dos obxectivos propostos.

Os criterios que fundamentan a unidade organizativa dentro do pluralismo existente no campo do nacionalismo lexitiman asimesmo, noutro grau de actuación, alianzas tácticas de índole conxuntural que permitan a mellor salvagarda dos intereses populares. Precisamente, por sermos conscientes das contradiccións de carácter nacional. Que se poda pór en dúbida a consisténcia ideolóxica de forzas políticas que adoptan o calificativo de galegas (debate aquí inoportuno ademáis de descortés) non impede que as obriguemos a definiren-se ante ofertas programáticas que, sen recoller o conxunto das nosas reivindicacións, representan unha parte non accidental das mesmas. E se esta é norma válida en calquera situación, sacrificá-la a atitudes maximalistas cando as circunstancias reducen a marxe de actuación e tropezar na esterilidade ideolóxica. Sen que isto signifique a pretensión de arrogar-nos o papel de evanxelizadores políticos, temos a obriga, por outro lado, de forzar as contradiccións de quen xoga a dúas bandas. Foron estes os motivos que induciron ao Consello Nacional a facer a proposta dunha candidatura unitaria para o Parlamento europeu. Apesar da nosa vontade e xenerosa disposición, tal vez non houbo unha resposta favorábel por non estar maduras áinda as condicións que podían propicia-la. Seguiremos, non obstante, nesta liña de conducta, coa esperanza de que os protagonismos algun dia deixen paso ao compromiso responsable co país, pois temos a certeza de que a falta de acollida non representa un fracaso da nosa política, senón que constata a falta de interese por Galiza de organizacións que proclaiman estar ao seu servicio.

5.- Apesar de todo, non coidamos que sexa arriscado afirmar que se observan síntomas de recuperación da conciencia nacional. Quizá non teñan os ritmos que demanda a gravidade dunha etapa sometida a redobradas agresións: desactivación económica, incremento do paro, destrucción do aparato produtivo. Tampoco é lícito medi-la exclusivamente polos resultados electorais conseguidos por alternativas de inequívoca traxectoria nacionalista. Os mecanismos que desvirtúan o proceso relativizan o significado da consulta popular, circunstancia que non xustifica o menosprezo dun procedimento que nos deve auxiliar no traballo de introdución social, e que, con todos os filtros que o sistema poña para dar-lle os matices da ideoloxía dominante, sempre serán termómetro

eficaz para medir o estado e a sensibilidade política do povo. Ben comprendemos que a desesperanza xerada polo desequilibrio entre o nivel de conciencia e de agresións é terreo abondo para o florecimiento de redentores individuais. Erró avultado o de ignorar o papel decisivo das camadas populares agredidas na construcción do seu futuro, considerando que a fuxida cara adiante, a aventura minoritaria, pode substituir ou acelerar procesos que precisan dun firme soporte colectivo. Atrás falámos da tentación ideoloxista de sectores burgueses en declínio. Algunha raiz anímica profunda debe existir con estoutro ideoloxismo de carácter esquerdistas, específico de minorias pequeno-burguesas radicalizadas. Non procedería unha chamada de atención sobre o problema se os xérmolos ideoloxistas que abrollan no país -transplante mimético quizá de contextos con climas políticos diferentes- non turbase o paulatino achegamento das masas ás teses do nacionalismo, non servisen de fulminante á reacción para dinamitá-lo, e non restasen efectivos ao nacionalismo, daquela a nosa condena debe ser permanente e eficaz.

6.- Convencidos nós da imposibilidade de acadar transformacións reais no marco político, económico e social sen que o povo asuma o protagonismo que lle corresponde na xestación do cambio, estaríamos reconécedo o próprio fracaso se dubidásemos da eficacia ou considerásemos esgotada a vía de concienciación e sensibilización popular: seria abandonar o papel de vanguarda para resignar-se a sermos maníños profetas no deserto. Desde a sua Asamblea fundacional, desde a práctica coerente de varios anos de militancia, desde a sólida identificación cos principios que escolleu para actuar, o B.N.G. ten a certeza de que a introdución no tecido social e, foi e será obxectivo prioritario para que o nacionalismo poida conseguir algun dia a liberación, a soberanía, a autodeterminación nacional.

Reafirmar-se nestas declaracions non deixa de ser salmódia estéril se non se acompaña da vontade de aperfeizar os métodos que permitan o más rápido avance na dirección tomada. Non hai, por suposto, receitas decisivas para lograr maior incidencia no proceso de concienciación. Cabe salientar, iso si, a necesidade de acomodar o tono do discurso ao nível das masas, de sacrificar as formulacións ideoloxistas á eficacia pedagóxica. Sacrificio que non comporta renuncia aos principios estratéxicos, senón que procura as formas adecuadas ao momento, estrato social e sicoloxía colectiva para que estes principios enraicen. Intimamente ligada á sensibilización nacionalista está a mobilización popular, na que sempre se ha buscar un amplio compromiso e participación de sectores afectados.

O marco autonómico e constitucional existente -repetimo-lo de novo- non é o instrumento axeitado para resolver a problemática de Galiza. As diferentes tácticas que están a seguir os povos en loita pola sua liberación nacional, para a consecución dos mesmos obxectivos estratéxicos, son unha boa mostra -e no panorama político mundial hai abondosos exemplos- de como adecuar a loita as particulares condicións de cada momento, sen que isto supoña ningún tipo de renuncia aos obxectivos marcados. Romper o marco, ademáis de ser aspiración irrenunciábel do nacionalismo, constitui definición programática fundamental do B.N.G. O saco tamén rompe introducindo-lle un contido superior á sua capacidade. Evidenciar a ineptitude para satisfacer demandas populares amplamente sentidas é unha maneira de criar conciencia sobre a necesidade da rotura. Deste xeito, a nosa participación en todas as institucións impostas polo marco político vixente, sempre que teña como norte a defensa dos intereses do país desde a inequívoca perspectiva nacionalista, máis que para lexítimá-las pode servir para superá-las.

Os cambios que se teñen producido no mapa institucional da vida política galega, e en concreto no Parlamento, teñen a sua explicación na crise profunda dos partidos políticos españoles, e da plasmación da sua estratéxía en Galiza. Esta crise afecta, ainda que con intensidade e cronoxía distintas ao P.S.O.E. e ao actual refundado Partido Popular. Esta crise non chegou a madurar definitivamente, como para provocar unha rotura profunda no seo das forzas españolas, pero cada vez é máis patente e avanza.

Froito desta crise na direita española, nace en Galiza Coalición Galega, que obtén nas Eleccións Autonómicas do ano 85 uns resultados electorais importantes. Sen embargo, as dificuldades que ten este grupo para precisar os seus apoios económicos e sociais, e as suas dúbidas na formulación específica do proxecto, conferen á organización nacente un progresivo tinte de indefinición e debilidade, que deu lugar a varias escisións. Esta forza participa no Goberno de coalición nunha postura de debilidade manifesta, que se irá profundando até o momento presente, no que xa está a pensar na reformulación nova de todo o proxecto.

No ano longo de Goberno do P.S.O.E. en coalición con C.G. e P.N.G. demostrou as teses defendidas por nós na moción de censura de Outono do 87. Nelas se anunciaaba un governo no que o P.S.O.E. tería o control dos resortes fundamentais de decisión e da ausencia dun programa político mínimo que enfrentase os problemas más urgentes da nosa nación. Daquela o B.N.G. sostivo unha posición de expectativa, abstendo-se na MOCIÓN DE CENSURA, e sendo o único grupo da Cámara que denunciou que un cambio de titularidade do poder non supuña por si mesmo nengun cambio cualitativo na situación política.

Se tivesemos que resumir o período longo dun ano de Goberno coaligado teríamos que utilizar fundamentalmente duas palabras: Unha política de XENDARMES, COPISTAS E CONTINUISTAS. XENDARMES pola defensa agresiva e a vixilancia escrupulosa dos mandatos do Goberno Central.

Non tentaron encher, tan sequer, algúns ocos ou posibilidades estatutárias, como é o caso da ordenación territorial.

A sua actuación no Parlamento ten-se caracterizado pola inaplicación das resolucións progresivas formuladas pola oposición nacionalista, e a utilización de certas leis como fórmulas aprofundadoras dos mecanismos políticos que até agora viña utilizando o caciquismo e o imperialismo para submeter ao noso povo. Xoga-se coa saúde, coa universidade e cos concellos repartindo prebendas e gratificando servizos a personalidades do Partido.

O B.N.G. no seu primeiro ano de presenza no Parlamento Galego, centrou a súa actuación fundamentalmente en facer chegar os problemas sectoriais más importantes, tratando de viver paralelamente o conflito cos implicados, pois o compromiso cun problema é más importante que a política de pasillo ou a intención de tratar de governar un País desde a oposición sen competencias propias, e cun "staff" de técnicos que actuan cara a galería. O compromiso do B.N.G. está co povo galego non co Parlamento.

Nos días posteriores á Moción de Censura, o B.N.G. plantexou ante a sociedade galega e na institución parlamentaria, o que ia ser até hoxe o programa global máis coerente e completo dos apresentados, para afrontar os problemas más urgentes que sofre a nosa nación; e que formulamos como Proposición de LEI DE BASES DE MEDIDAS URXENTES PARA A RECUPERACIÓN E DESENVOLVIMENTO DOS EIDOS ECONÓMICO E SOCIO-CULTURAL DE GALIZA.

Posteriormente, o B.N.G. articularía propostas políticas dirixidas aos distintos sectores sociais, que, emanadas da Proposición de Lei de Bases, trataban de frear a destrucción do sector e axudar a recuperación do mesmo... Esta actuación parlamentaria viña acompañada sempre da correlative explicación e concienciación do sector ao que ia dirixido; exemplos significativos son os da Proposición de Lei de Comercio Interior para Galiza ou a máis recente colaboración da nosa organización na Proposición de Lei de INICIATIVA POPULAR PARA A DEFENSA E RECUPERACIÓN DO NOSO PATRIMONIO FORESTAL.

A práctica do traballo na institución ten demostrado o que xa o B.N.G. tiña valorado. Tanto polas competencias mínimas que o Estatuto de Autonomía e a Constitución lle outorgan ao Poder Galego como a primacia do Poder Executivo sobre o lexislativo, conferen ao Parlamento escasas posibilidades de decisión efectiva. O B.N.G. ten orientado a sua presenza no Parlamento na filosofía de que o estar non significa QUEDAR-SE ou permanecer no esquema imposto, e que o Parlamento serve fundamentalmente para a proxección da nosa alternativa política nun povo no que a tarefa da conciencia nacional está facendo-se, e non rematada.

A política institucional, nos próximos meses, ven marcada polos procesos eleitorais no Parlamento Europeu, a posibilidade de convocatoria de eleccións Xerais anticipadas e fundamentalmente o proceso de eleccións autonómicas ao cabo do ano.

Perante as eleccións autonómicas que se avicianan, o B.N.G. plantexa as seguintes resolucións.

- a) O B.N.G. concorrerá ás eleccións autonómicas baixo un programa emanado da profundización e a actualización da alternativa de Lei de Bases. E o fai por ser consciente que este programa mínimo pode supor o freo da destrucción do noso parco tecido industrial, e ser instrumento eficaz da recuperación da cultura e garantía dun mínimo benestar social.
- b) O B.N.G. apresenta-se ao proceso electoral con vocación e intención de pór en práctica o programa suliñado; polo que acorda apresentar candidato á Presidencia da Xunta, como medio de efectivizar e dar senso á eventualidade de que o povo galego nos de a confianza para asumir esas responsabilidades.
- c) No caso de que este feito non aconteza, o B.N.G. plantexa-se unha eventual negociación cos partidos nacionalistas ou de obediencia galega a fin de chegar a un acordo político para governar na Xunta, sempre sobre a base dun programa de actuación específico. O B.N.G. rexeita a negociación con partidos de ámbito e obediencia española, pois teñen amosado sobradamente cais son os seus intereses e obxectivos: perpetuar a situación de dominación e explotación de Galiza.
- e) En calquier caso, o B.N.G. utilizará a institución parlamentaria como sexa máis eficaz para a dinamización do noso proxecto político. O B.N.G. rexeita a instancia lexitimadora ou estática, e aprofundará nun proceso de superación política da institución, baseado na inserción no seo da sociedade das suas alternativas. Para iso levará a cabo propostas políticas que, demandadas pola sociedad, a sua formulación vai supor a evidencia de que as competencias estatutarias son insuficientes para resolver os problemas de Galiza.

A NOSA POLITICA SINDICAL INMEDIATA

Múltiples e variadas son as causas que conduciron ao povo galego á crítica situación actual desde o punto de vista sócio-económico e laboral. A función colonial de Galiza dentro do aparello xurídico-político do Estado Español (E.E.), agravada pola crise da economía capitalista e a adhesión do E.E. á C.E.E. e a sua integración na organización militar O.T.A.N. son eixos básicos sobre os que gravita esta situación.

ASTANO, SIDEGASA, TELANOSA, ENFERSA, MAFRIESA, ASCÓN ...; as cuotas do leite; a redución do número de licenzas e de cuotas de captura pesqueiras e a penetración das grandes áreas transnacionais son nomes propios nas negativas repercuсиons que tivo para Galiza a aplicación dunha política estatal e autonómica de xestión da crise en función dos intereses do grande capital e contraposta ás necesidades das clases traballadoras e demais sectores sociais non vinculados aos intereses monopolistas.

Situados nestas circunstancias é vital o afortalamiento do movemento obreiro galego na sua organización e reivindicacións laborais e económicas dentro dunha única central sindical galega, integradora, pluralista, democrática, de clase, nacionalista e anti-colonial. Por este motivo a Asamblea Nacional do Bloque Nacionalista Galego considera prioritario:

1º Que os/as militantes do B.N.G. a nivel persoal e colectivamente como organización farán o máximo esforzo para propiciar a unificación do sindicalismo nacionalista (representado polas centrais I.N.T.G. e C.X.T.G.) antes das vindeiras eleccións sindicais de 1.990 co obxecto de evitar a disputa por un mesmo espazo sindical e a posibilidade real de que nengunha obteña a consideración de "máis representativa" (tope do 15+). Neste senso temos que ter moi en conta que Galiza necesita trocar a situación actual e que o sindicalismo nacionalista sexa hexémónico na nosa terra como garante da defensa dos intereses das clases populares e dos dereitos nacionais.

2º Que en concordancia co antedito non abondaría con propiciar unha unificación "por arriba" (direccións dos sindicatos) senón tamén "por abaixo", como xa ven ocorrendo nalgúns empresas (caso de "Astano", por exemplo) desde hai bastante tempo. Desde este punto de vista valorase como moi importante para o proceso de unidade o acordo suscrito entre a I.N.T.G. e a C.X.T.G. cara a negociación colectiva de 1.989 e que agardamos sexa extendido ao emprego, institucións, etc.

Mentres tanto, e como xa temos aprobado en anteriores Asembleas Nacionais que os/as militantes do B.N.G. devén estar integrados na loita sindical nestes momentos e imprescindible.

A) Organizar o contraste interno e homologar a nosa actuación sindical fundamentalmente a través da estrutura sindical do B.N.G. aprobada polo pleno do Consello Nacional do B.N.G. en Outubro de 1.987, e que se concreta na constitución nas Comarcas, nas que está dividida a nosa Organización, de comisións ou grupos de traballo sindical estabeleis que confluirán na denominada Comisión Sindical Nacional do B.N.G.

B) Potenciar o sindicalismo nacionalista no seu contínuo proceso de implantación.

O AGRO

O agro galego está a pasar por unha etapa de crise derivada da entrada no Mercado Común. O espazo económico da C.E.E. define para Galiza unha estratéxia económica que vai en contra das necesidades do povo galego e das aspiracións dos labregos.. Caisquer que sexan os mecanismos ou reviravoltas que se produzán, as duas estratéxias están claramente enfrentadas. Velai senón, como mostra, os intentos de adicar-nos ao monocultivo de eucalipto.

Pero a crise non só se define por duas estratéxias económicas diferenciadas senón, ademais, por outra serie de rasgos que imos esquematizar en tres:

a) As variacións na configuración social dos labregos, definidos por unha certa estratificación que xera labregos avanzados e labregos pobres con necesidades algo diferenciadas, dentro do común interese que une a todas as clases populares galegas e aos labregos en concreto.

b) As variacións na demografía definidas por un meirande asentamento da moxidade rural.

c) Un certo dinamismo económico e social nalguns sectores que os leva a constituir asociacións e cooperativas, por unha banda, e a intentar criar indústria e empresas proprias, pola outra, que comercialicen os seus propios produtos.

Estes aspectos emaran unha situación na que o B.N.G. debe actuar coa convicción de que o agro é hoxe absolutamente vital para o nacionalismo, tanto cualitativa como cuantitativamente.

Nesta etapa de crise as solucións parciais e as organizacións sindicais ou cooperativas amosan con claridade a sua insuficiencia. Podemos afirmar que hoxe as solucións e alternativas políticas pasan ao primeirísimo plano; por iso a receptividade social cara elas é maior.

Por outra banda, a estratéxia económica definida polos sectores emergentes do agro, está claramente enfrentada aos monopólios, pero ten a eiva da desarticulación e do localismo. De acordo con estas consideracións, a actuación do B.N.G. debe orientar-se a definir

unha estratéxia económica que sirva ás necesidades económicas de Galiza, oferecendo solucións políticas reais e un camiño a seguir no que se pode unificar ao agro e mobilizar á sociedade inteira no seu apoio. Estas solucións terían que ter catro eixos fundamentais.

- 1º.- Impulso da industrialización dos produtos agrarios con base en duas cuestiós.
- a) Un sector público galego (Banco de Crédito Agrícola dentro do Instituto de Crédito).
- b) O movemento cooperativo.

2º.- Abordar de xeito imediato a Reforma das estruturas agrarias e a ordenación de cultivos.

3º.- A Reforma da Administración, en especial nos organismos vinculados directamente coa agricultura e ir adecuando o corpus xurídico ás necesidades do agro galego.

4º.- A definición de alternativas para as explotacións que chaman marxinais, é dicir, os labregos más pobres.

É evidente que para levar adiante este xeito de actuación, o B.N.G. non debe descansar no traballo sindical das CC.LL. Cumpre actuar por nós mesmos, e desde outras estruturas (cooperativas, asociacións, etc.) cunha estratéxia e táctica comuns. Debemos gañar adeptos para a causa nacionalista, sen importar-nos a sua ubicación actual.

É desde o traballo en Cooperativas e Asociacións, e dirixindo abertamente as nosas alternativas a todo tipo de organizacións como podemos criar conciencia nacional ali onde os intereses e condicións obxectivas fan agromar o sentimento nacionalista. Neste sentido o B.N.G. no seu conxunto debe comprometer-se firme e decididamente no novo proxecto sindical que as CC.LL. teñen definido na actualidade.

Velai o por que dun proxecto sindical anovador que se basee en dous eixos fundamentais:

- A unidade de todo o espectro social nacionalista, así como daqueles que queiran enfrentarse a política anti-galega e anti-labrega da administración central e autonómica.
- A vontade de coordinar e coesionar as iniciativas organizativas proprias dos labregos sen pretensiones de absorcións.

Consideramos que CC.LL. é o punto de partida deste novo sindicalismo agrario. A sua experiencia de 16 anos de historia e de dúciás de loitas agrarias é a mellor garantía de éxito. Por iso mantemos a proposta elaborada despois de varias reunións, que di:

A definición do novo modelo de desenvolvemento económico baseado nunha agricultura e gandaría que garanta a rendibilidade sen destruccións da natureza que hipotequen o futuro. E que sirva de base para a creación dun movemento que permita o acceso dos produtores ao control da industrialización e comercialización dos seus produtos. Asimismo debe fomentar e dirixir a capacidade de loita e mobilizacións dos labregos en defensa dos seus intereses.

DA MULLER

1.- A situación da muller na Galiza define-se pola inserción que o patriarcado fai no capitalismo do "rol" da muller como produtora e reprodutora da força de traballo insertada tamén na condición colonial que a economía da nosa nación sofre. Isto define a sua situación laboral nos traballos pior pagados, a sua situación social de oprimida e marxinada e a sua situación política, con protagonismo case nulo na vida pública.

Socialmente hai unha maior receptividade perante a problemática da muller, produto do traballo do movemento feminista, da introducción da muller no mercado de traballo, dunha maior concienciación por parte da muller do seu "rol" social e das vias para cambiá-lo.

2.- A chegada ao poder do P.S.O.E. significou a instauración no Governo dun Partido que teoricamente abandeara, cando menos, parte das reivindicacións feministas. Unha mínima reflexión entre o teoricamente promocionado e o realizado, permite constatar unha política de auténtico fraude por parte do P.S.O.E. que enganou e segue a enganar a sectores importantes de mulleres.

A introducción da muller no mundo do traballo segue a ser unha peregrinaxe que, partindo desde o inicio con clara desventaxe frente ao home, recalca con moita frecuencia no

traballo submerxido, no pior pagado. Cando ao cabo se conquire un posto fixo inicia-se unha longa carreira de obstáculos: falta de guardarias, desprotección da maternidade, insuficiente lei do aborto, que pretende conducir á muller á disxuntiva de ser nai ou traballar. Enfin, mentres se ve o asunto do 25+, as duas ministras, campaña de "condiccionación", etc. percura-se no fondo a reintegración da muller no ámbito familiar. Esta política ten por fin unha arma definitiva: o Instituto da Muller, que ten conseguido asimilar parte do movemento feminista esterilizando-o, diluindo o forte contido de revulsivo social que ten, se ben este obxectivo non o teñen conquerido totalmente.

Nos vindeiros anos, como xa está a ocorrer en Europa, as lexislacións laborais e sociais van reforzar na Galiza o papel da familia para facer frente ao paro, ao descenso demográfico, a privatización de servizos (sanitarios, guardarias, etc.), e a muller vai ver o seu protagonismo dentro da casa aumentado, iso si, con novos métodos e vieiros, o debate sobre o traballo negro, as novas técnicas reprodutivas, etc. será algo que as mulleres deben empezar a controlar xa.

Ante este hoxe e mañán non caben, na Galiza, solucións superestruturais de organismos que so pretendan suplantar as mulleres para demostrar cara á opinión pública que xa se está a traballar contra a discriminación feminina, non son válidos nen eficaces tanto comisións interdepartamentais como institutos da muller que deixen de lado a participación colectiva e solidaria das mulleres mesmas.

ALTERNATIVAS:

Con respecto á anterior Asemblea Nacional do B.N.G. o máis importante a destacar no campo da muller, é a retirada das mulleres do B.N.G. da Organización Mulleres Nacionais Galegas.

Esta atitude, que ven contravir os acordos da III^a Asemblea do B.N.G., foi debida a un longo proceso entre as mulleres do B.N.G., e as que hoxe militan noutras organizacións. Longo proceso no que todas temos responsabilidades.

- En orixe, M.N.G. non foi capaz de aglutinar todas as vontades das mulleres do B.N.G., mesmo das mulleres que xa tiñan experiencia na loita feminista.
- M.N.G. levaba en si mesma grandes contradiccións: era unha organización que ten unha estrutura autónoma pero integrada na frente. Non podía polo tanto en certa medida sustraer-se aos debates que había na frente e as correntes políticas que nelas existían.
- Unha das tendencias, a dos colectivos non integrados no B.N.G. mantivo sempre unha posición de toma de control dos organismos de dirección, sectario e mecánico, que ao cabo impedia o diálogo nas canles que en M.N.G. se deran.
- Por outra banda, a incapacidade das mulleres ligadas ao B.N.G. para impedir o desenvolvemento deste proceso e manter posiciones unificadas, levou á resolución do conflito coa nosa saída da Organización.
- En soma, M.N.G. viúse incapacitada de tomar contacto real cos problemas das mulleres.

Ademais promocionou a idea no B.N.G. de que os problemas das mulleres eran asunto de M.N.G., abortando un incipiente proceso de toma de conciencia dentro da frente, inhibindo a evolución cara a posicions políticas más progresistas neste terreo.

A marxe de maior ou menor corrección do modelo de organización que representaba M.N.G., ia en todo caso moito mais alá das nosas posibilidades, experiéncias e, en xeral, do grau de compromiso real que había no tema dos dereitos da liberación da muller, sendo este moi heteroxéneo.

1º.- É prioritario o traballo a nivel interno de consolidación e ampliación do grupo de mulleres do B.N.G. que signifique o achegamento ao feminismo das compañeiras de organización, assumindo responsabilidades, aparecendo públicamente na estrutura organizativa, desde Consellos Comarcais até Consello Nacional e Permanente, pasando por listas eleitorais; este grupo interno deberá traballar tamén para que a organización no seu conxunto, homes e mulleres, asuma a loita feminista como unha más das moitas que serven para avanzar e transformar a Galiza actual na que o B.N.G. traballa. Sendo este

traballo interno prioritario e moi urgente, as mulleres do B.N.G. plasmarán o seu feminismo tamén nas diferentes organizacións onde están.

2º.- Externamente tanto a Secretaría da Muller da I.N.T.G., as Comisións Labregas, os ensino, a sanidade e os diferentes movementos feministas existentes, serán os campos de traballo, levando alternativas concretas sempre con espírito amplio e aberto para agrupar e chegar ao máximo de mulleres posibel, a partir dos problemas concretos: traballo, sanidade, etc. En cada zona fará-se unha análise detallada de onde traballar con máis eficacia e repercusión social; esta visión local non debe nunca limitar ou entrar en contradición con traballos e campañas plantexadas a nivel nacional.

As institucións son tamén campos de traballo que se deben utilizar; o B.N.G. debe defender a criación, xa, de concellarías da muller para que a nivel sanitario, xurídico, laboral, de formación, etc., os concellos inclúan na súa política municipal a loita contra a discriminación e o apoio aos direitos da muller; esta iniciativa deberá discutir-se nas localidades onde o B.N.G. ten o goberno e apresentar-se aos Plenos onde está na oposición. O Parlamento debe servir tamén como tribuna de debate para a problemática da muller, presentando todo tipo de iniciativas, sempre apoiadas por un movemento social amplio onde a organización esté implicada e asemade o maior número de mulleres implicadas na problemática que se debate.

MOCIDADE

GALIZA NOVA participa dos principios, estráxetia e obxectivos do BLOQUE NACIONALISTA GALEGO, convertendo-se no B.N.G. na mocidade, cumprindo a mesma función entre os mozos que o B.N.G. no conxunto da sociedade. Un movemento xuvenil illado do conxunto do movemento liberador global carecería de perspectiva de cambio integral, que non acadaría transformación real substancial. O capitalismo soubo asimilar o movemento xuvenil (o mítico Maio do 68, por exemplo) compartimentando-o como movemento isolado, e mesmo antagónico aos outros movementos sociais, restando-lle perigosidade o feito de que o movemento xuvenil é un movemento que pasa coa idade se se reduce só a tal e se desconecta do contexto político en que se move. Así pois a confluencia cos outros movementos sociais que participan do proxecto común de Liberación Nacional é o modelo de actuación con que GALIZA NOVA contesta aos deseños da clase dominante por dividir ao seu inimigo en focos de conflito illados. Esta confluencia non entra en contradición coa autonomía de acción de GALIZA NOVA, senón, pola contra, é a aplicación dos principios emancipadores do B.N.G. na mocidade, desde si propia. A formalización orgánica desta coordinación necesaria debe plasmar-se na representación da mocidade nos organismos de dirección do B.N.G., para permitir a transmisión das inquedanzas que se susciten na mesma e recoller a contextualización da súa práctica nas directrices do movemento de liberación nacional, no seu conxunto, así como o seu correlato lóxico que implica que o B.N.G. debe tomar conciencia disto, e darlle cobertura política á súa organización na mocidade.

En canto aos campos de traballo a desenvolver debemos partir de situar a transformación social que pretendemos nas coordenadas espazo-temporais dun país dependente, sen soberanía; que chaman Europeu e Occidental pero que non participa dos beneficios que lle reporta a outros esta condición. Corro diría un líder do Movemento anti-racial negro norteamericano: "Chaman-nos comensais por sentar-nos á mesma mesa ainda que o noso prato estexa valeiro". No caso galego, efectivamente estamos na mesma mesa, pero nen sequer sentados cos demás... estamos no menu. Esta situación, por moi pesimista que pareza, é susceptíbel de ser mudada a pesar da aparente estabilidade do sistema. A "pax Americana" ten claros síntomas de esgotamento e o império está entrando nunha crise que abre moitas esperanzas aos mozos que conspiramos nas suas catacumbas (movemento pola paz, ecoloxico, estudiantil, de liberación nacional, etc...). Por iso non só

cremos no cambio social, senón que pensamos que a mocidade ten moitas aportacións que facer a él.

Así por exemplo na loita pola paz a mocidade deu sempre mostras de grande sensibilidade, opondo-se ao beco sen saída do econo-militarismo, e a militarización da sociedade. En tanto "chamados a filas", a oposición ao servizo militar, nas condicións nas que este se realiza (anulación da personalidade, exército anti-popular, represor, autoritario) é lexítima oposición que cando se traduce en obxectivo de conciencia debe contar co noso apoio. Na loita feminista a comisión da muller da nosa organización xuvenil atopa a sua razón de ser na especificidade da situación das mozas. Se na infancia se educa á muller para os roles que a sociedade lle reserva para a sua idade adulta (esposa-nai, ama de casa, etc...), é na mocidade na que se acentua a represión para canalizá-la cara esos roles, motivo por si xa pon de relevancia a transcendencia que para unha organización xuvenil ten atender este campo de traballo.

En estreita conexión co papel asignado á muller -na nosa sociedade, cun reforzo claro do punto de vista económico, político, social e cultural- dos mecanismos de represión, marxinación e inferiorización, tamén denunciamos a utilización da sexualidade como instrumento de alienación e control social. Couisificación descarada da muller, mercantilización crecente, publicidade atentatória aos mais elementais direitos da persoa e da sua dignidade, utilización da sexualidade como compensación da agresividade xerada polo mesmo sistema explotador da persoa... todos éstes son fenómenos que teñen como outra face da moeda a nula ou escasa liberación sexual que se produciu na nosa sociedade. Seguen proscritas, ou marxinadas, na práctica social múltiples formas de relacións persoais diferentes do estereotipo heterosexual tradicional; toda a socialización segue a reforzar o papel incuestionábel da familia, e dentro dela, o papel, subordinado da muller e complementariamente socializa-se a prostitución a través de diversos mecanismos.

En resumo, o sexo monetarizado e desumanizado. Perante este panorama, o B.N.G. e GALIZA NOVA combaten tamén neste terreo este funcionamento económico e político que segue a reforzar prácticas sociais explotadoras e inxustas e compromete-se a facer pedagoxia e traballo político para loitar contra esta represión e, nesa medida, abrir paso a alternativas liberadoras, nunha sociedade onde o marco político e económico permita -e non coarte, como hoxe- a realización persoal neste aspecto.

Tradicionalmente a mocidade considerou o ensino como campo de traballo privilexiado, até o punto de que moitas veces viu-se limitada ao ámbito do mesmo. Isto debe ser superado, non en tanto, temos que recoñecer que ocupa un lugar prioritario no labor de GALIZA NOVA. Neste sentido a mocidade nacionalista ven traballando nas plataformas estudantis tipo Comités Abertos de Faculdade a nivel universitario, e nas estruturas abertas e asembleárias coas que de xeito intermitente se ten dotado a Ensino Médio. Non queda moito más que dicir aquí a non ser apontar a necesidade de establecer unha coordinación estable entre o profesorado de ensino medio, e sobre todo o universitario vincellado ao B.N.G. con GALIZA NOVA de cara a conquerir unha maior capacidade de intervención política, e deste xeito poder reflexar o potencial que o nacionalismo ten nestes eidos.

A mocidade é quen mais padece as consecuencias da crise económica e da sua principal secuela: o desemprego. Pero non pode ceder á chantaxe que lle plantexa o goberno (Plan de Emprego Xuvenil do P.S.O.E.) nos termos de ou explotación ou paro. Hai máis alternativas, e como dixo un dos nosos militantes nas mobilizacións contra o P.E.X.: "se eles non as coñecen, que nos pregúntenn a nós". Nisto consiste precisamente a tarefa de GALIZA NOVA: elaborar propostas e organizar o movemento reivindicativo que as leve adiante.

Por outra banda o papel que cumpre a mocidade nesta sociedade ou ben non e nengun, porque non se lle considera madura para desempeña-los, ou ben se cumpre algunha a subordinación. Non produce, consume; non ensina, aprende; non opina, obedece; non

cria, contempla; non inventa, aceita. A marxinación social á que se somete é, pois, evidente, pero por riba é na marxinalidade onde o poder recluta aos seus delincuentes, e aos seus polícias (os primeiros para facerlle sentir á xente a necesidade dos segundos). E a droga resulta ser a fábrica de delincuentes máis eficaz coa que se dotou o capitalismo (sempre, en toda sociedade existiron drogas; pero até agora estas non acadaron un potencial tan encadeador e destrutivo como no momento actual). As campañas anti-droga do Goberno (pantallas propagandísticas como as "operacións primavera") só acentuan a marxinación impedindo un proceso real de inserción. É presentada a droga como o demo con cornos, o home do saco... co que se nos xustifica a redución permanente de ámbitos de liberdade; e a mitoxia que crian (saída da normal, do cotián...) acaba seducindo con eses cocos a moitos mozos que se achegan a droga como fuxida do establecido ou como único escape á situación de paro e marxinación social.

O B.N.G. e por suposto GALIZA NOVA, deberán enfrentar este tema, sobre o cal é necesario recoñecer que como organización non se ten tratado políticamente ao nivel de poder xesar propostas globalizadoras desta problemática dentro do proxecto que representamos. Ainda que é preciso puntoalizar que non se parte de cero, tendo en conta a experiencia que militantes do B.N.G. teñen acumulado polas actividades desenvolvidas neste sentido. Disto se deduce que é necesario integrar esas experiencias prácticas illadas na definición dunha actuación política que, como dixemos mais atrás, deberá ser globalizadora. Neste senso fai-se preciso estudar e elaborar alternativas de traballo social cara a preventión da delincuencia, a inserción social, combater a drogo-dependéncia, etc... conquerindo unha superación da marxinación da mocidade e adoptando metodoloxías científicas que persigan resultados reais, e non sexan meros envoltorios electoralistas. Permitindo así que a mocidade se integre socialmente como intérprete da sua realidade e suxeito da política do seu país. Nesta liña pulará-se o asociacionismo, e a utilización das Casas da Mocidade e dos Consellos da Mocidade, como lugar de encontro e debate, instrumento de liberación e participación, revitalizando a actividade cultural, deportiva, e de tempo libre en xeral, con unha orientación desalienadora; que permita entrever e incentive a participar desde a vida cotidiana nun proxecto de liberación nacional para o noso país.

MOVIMENTOS SOCIAIS

Os movimentos de base, que dunha maneira global veñen a denominar-se movimentos alternativos, agrupan-se en catro grandes correntes: O Movimento Ecoloxista, o Movimento Pacifista e Anti-militarista, as Agrupacións de Solidariedade e as Agrupacións ou Comisións Conxunturais.

O cerne dos grupos nacidos espontaneamente, tanto dentro do ámbito ecoloxista como pacifista e anti-militarista, son basicamente persoas coa idea de fuxir dos vellos esquemas de esquerda, en moitos casos opositos aos dous blocos militares, e moi pouco proclives a criar esquemas participativos ríxidos. Este feito debemo-lo ter moi en conta nas nosas relacións cos mesmos.

O Movimento Ecoloxista, igual que outros, centra a súa actuación nunha das consecuencias do funcionamento e especificidade do sistema capitalista. Pola súa parcialidade, pois non é eido que satisfaga por si só plenamente os plantexamentos de liberación e emancipación dos nacionalistas da Galiza de 1.989, plantexamentos moito mais amplos e que atinxen a moitas esferas da vida social, económica, cultural... do que a chamada conciencia ecoloxista. Con todo, se non aproveitásemos os errores do sistema, as suas contradicións e non despertásemos a conciencia da xente ante o espectáculo denigrante e desolador dunha natureza agredida fruto dunha constante rapiña de matérias primas e dunha industrialización de enclave ou mesmo fruto de intereses monopolistas que nada teñen que ver coas necesidades e intereses do povo galego, mal poderíamos considerar-nos movemento de liberación. O ecoloxismo na Galiza é sen dubida un movemento parcial que

conflui con moitos outros na defensa do país.

Esta concepción é a que hoxe sostén a ADEGA, como o seu próprio nome indica, e é a Asociación que o B.N.G. debe apoiar no traballo ecoloxista. Isto non é óbice, con todo, para que os militantes do B.N.G. participen e se integren noutras plataformas ecoloxistas de menor entidade (quer pola especificidade do seu ámbito de actuación, quer polos seus plantexamentos parciais) existentes en Galiza; o que debe estar presente en todos os militantes é a urxéncia de potenciar o referente de ADEGA para a conciencia ecoloxica do país, de integrar-se nesta asociación, de procurar en cada grupo ecoloxista de menor entidade a colaboración e mesmo a integración na mesma, etc. ADEGA ten de ser a organización hexémónica dentro do ámbito ecoloxista, e iso sen perxuízo da existencia e colaboración (dentro da máxima cordialidade) doutras asociacions. As ideas de potenciar unha espécie de Coordenadora Ecoloxista a nivel nacional serían proveitosas se carecésemos de experiencias inoperantes e ate contraproducentes que deben facer-nos reflexionar moito sobre a conveniencia de creación de plataformas nas que non se tiran resultados palpábeis e nas que hai que adicar os máximos esforzos a cuestión sen a menor incidencia nas masas.

o ecoloxismo é unha mensaxe mais, englobabel nas nosas aspiracións frentistas, nas nosas concepcións, na nosa praxe, un medio de contactar coa xente, un termómetro da conciencia nacional nun ámbito concreto. Proxectos que están na mente de todos, polo capital transnacional (apoiado polo Estado Español e pola Xunta) son o suficiente graves, polo que suponen de agresión ao meio e de hipoteca para unha reindustrialización nacional, entre outras consecuencias, como para que dende o B.N.G., e através da nosa aportación en ADEGA, nolo tomemos moi en sério.

Cara o futuro a nosa política municipal debe contar mais coas aportacións e alternativas no que se refire a meio ambiente, e así a colaboración entre Concellos onde o B.N.G. ten alcaldía e ADEGA ten que ser más estreita coa finalidade que de que na medida do posibel os Concellos do B.N.G. sexan un exemplo para o resto do país no que a temas ecoloxistas se refere.

Ao mesmo tempo debe ser tarefa dos militantes do B.N.G. que traballen no eido ecoloxico sacar a luz o máximo de contradicións relacionadas co ambiente nos Concellos do P.S.O.E. ou P.P., especialmente nas grandes cidades e en aqueles que pretendan xogar o papel que eles denominan de "modernidade".

É tarefa dos militantes do B.N.G. atrair cara os grupos ecoloxistas que apoiamos, a científicos, profesores, investigadores..., que hoxe non están ligados co nacionalismo pero que estarian dispostos a colaborar e mesmo participar organizativamente no eido ecoloxista en grupos de traballo para estudar feitos concretos ou pontuais e mesmo marxinais ou que a nivel oficial "non interesan".

É tarefa dos militantes do B.N.G. tratar de confluir en momentos concretos e situacións determinadas con outros grupos locais tratando de influí-los ideoloxicamente o orientá-los cara o nacionalismo na medida do posibel, e sempre buscando unha perspectiva nacional e non fomentando os "reinos de taifas ecoloxicos".

Por último é tarefa dos militantes do B.N.G. prestar más atención ao tema do pacifismo, desarme e obxección de conciencia, criando dentro dos grupos ecoloxistas unha sección adicada a relanzar estes temas.

O movemento pacifista e anti-militarista agrupado arredor da campaña contra a O.T.A.N., atopa-se nestes momentos moi desfeito, concentrando as suas actuacións nas campañas de obxección de conciencia. Tendo en conta o papel que lle ten asignado a O.T.A.N. ao noso país, seria interesante revitalizá-lo e orientá-lo cara á nosa problemática particular, na medida en que teñamos xente disposta a traballar en esa área, mais sen forzar a participación. Tentariamos evitar que a dinámica foránea se impoña no movemento galego como ten sucedido anteriormente.

A nosa participación nas Agrupacións de Solidariedade (Comités de Solidariedade, Organizacións Non Gobernamentais, Asociacións de Amizade, etc.), debe estar rexida

polo criterio de priorizar o interese e fins das agrupacións, sobre calquier tipo de política partidaria ou posicións ideolóxicas concretas.

O B.N.G. apoiará a creación de aquelas plataformas que teñen como norte a protección do noso patrimonio histórico, artístico e cultural, elementos constitutivos da nosa identidade nacional. Este legado das xeracións que nos precederon, debe ser conservado e protexido, reclamando das administracións públicas a utilización de fondos suficientes para a súa conservación, así como criar as condicións obxectivas para posibilitar o seu coñecimento e difusión.

É obriga nosa, en fin, criar conciencia social da importancia da nosa memoria histórica, da memoria colectiva que nos define como povo.

Fican, por último, as comisións e plataforma conxunturais. A participación en principio resulta interesante, pois son foros de debate onde levar as nosas alternativas. En casos concretos, debemo-las potenciar se non xorden espontaneamente, pois é o xeito de levar un problema aos diversos sectores, tanto sociais como políticos acadando os problemas outra dimensión diante da opinión pública. Coidarmos que merecen unha referencia concreta as Comisións contra o V Centenario que están a criar-se en distintos lugares de Galiza, e que seria conveniente coordinar e dotar dun apoio plural e amplo.

Como método de traballo de carácter xeral en relación con todos os grupos antes citados, debemos ter presente que a nosa actuación debe ir na liña de non satelitizar nin tratar de controlar os mesmos, actuando con todo o respeito en relación coas diversas posicións existentes no seu seo e tratando de ampliar a súa base. O que non deberá supoñer, claro está, que non usemos o noso direito a manifestar as nosas posicións políticas e tratar de orientar a actuación do movemento no sentido que consideramos máis conveniente. Tendo en conta a pouca preocupación das demais organizacións políticas pola dinamización social de base -agás casos moi concretos-, non deberá ser demasiado difícil que o noso proxecto político arroupe, na maioria dos casos, a actuación destes movementos, sempre que o fagamos coa debida prudencia e fuxindo de declaracions ideoloxistas.

RELACIONES INTERNACIONAIS

O Bloque Nacionalista Galego ven mantendo as suas relacions internacionais guiadas polos criterios de solidariedade recíproca, mutuo respeito e independencia. Estes intercambios teñen como obxectivo prioritario a solidariedade e o apoio a todos os Movimentos de Liberación Nacional que no mundo loitan en contra das agresions do imperialismo e polo direito irrenunciábel a escolher libremente o seu destino.

Os nosos esforzos neste eido da nosa actividade dirixirán-se, en particular, ao relanzamento dos lazos de colaboración coas organizacións nacionalistas das diferentes nacións do Estado Español e da Europa Occidental, e a propiciar a amizade e colaboración con todas as forzas progresistas do mundo que loitan polo progreso social, o desarmeamento e a defensa da paz.

A respecto do primeiro obxectivo sinalado, o B.N.G. considera necesaria a existencia de contactos establecidos entre os Movimentos de Liberación Nacional de Europa Occidental a fin de coordinar actividades, enfrentar problemas comuns e posibilitar unha maior difusión e comprensión das respectivas lutas. A CONFERENCIA DE NACIONES EN ESTADO DE EUROPA OCCIDENTAL (CONSEO) pode ser o marco idóneo para o cumplimento destas finalidades tal como foi aprobado na súa 1ª Declaración de Decembro de 1.985 en Barcelona.

A situación criada nas relacions bilaterais con Herri Batasuna, por mor da violación dos principios de solidariedade recíproca e independencia por parte de dita organización, que non duvidou por egoísmo político en inxerir directa e abertamente nos asuntos internos da nosa nación e da nosa propia organización, levou o B.N.G. a considerar que estes motivos impiden continuar hoxe esas relacions políticas. Esta rotura non debe interpretarse

como mostra de insolidariedade coa loita do povo basco por canto dita causa segue a contar co apoio decidido da nosa organización.

No referente á cooperación con todas as forzas progresistas que no mundo loitan polo progreso social e na defensa da paz o B.N.G. estima necesario:

Proseguir a solidariedade coa loita dos povos pola sua liberación, especialmente con aqueles que son hoxe branco do imperialismo.

Co povo palestino, reiterando a solidariedade do B.N.G. coa O.L.P. e con Palestina, particularmente coa INTIFADA (o heroico levantamento popular nos territorios ocupados), saudando a proclamación do Estado Palestino e reivindicando o seu recoñecemento polo Goberno español.

Cos povos de Nicarágua, Angola, Mozambique, Saara, o Salvador, o povo Sul Africano, co povo Chileno e outros que fan que a sua loita e o seu exemplo se encadre nun mesmo proceso universal, proceso que apesar de todos os avatares, dificuldades e contradiccións a sua evolución global é favorábel á causa dos traballadores e dos povos.

Portugal: Os tradicionais lazos que unen á nosa nación coa nación portuguesa son para o B.N.G. un elemento positivo que debemos impulsar mediante unha política de intercambios culturais, políticos e de todo tipo. Asimismo a multiplicidade de problemas semellantes que os nosos respectivos povos teñen que afrontar (sinaladamente os derivados da integración na C.E.E.) deben posibilitar un meirante intercambio e unha maior relación do B.N.G. coas forzas democráticas e progresistas portuguesas.

Valorando moi positivamente os pasos dados en favor da paz e do desarmeamento, consecuencia de loita dos povos contra a ameaza nuclear e da política coerente e de iniciativa neste eido dos países socialistas e progresistas, o B.N.G. considera a loita pola paz como un dos obxectivos primordiais, motivado pola exixéncia imperativa de salvagardar a civilización humana frente á ameaza de destrucción nuclear, así como a necesidade de respeitar o direito de cada povo a escoller libremente o seu destino.

A permanencia do Estado Español no seo da O.T.A.N. e da U.E.O. o mantimento das bases americanas, a nuclearización, o papel privilexiado que estrateticamente ocupa Galiza nos planos da O.T.A.N. en caso de conflito bélico, son factores profundamente lesivos aos intereses do povo galego e da defensa da paz, e consecuentemente o B.N.G. proseguirá a loita por unha política ao servizo da paz, da neutralidade e dos intereses de Galiza.

PAZ E DESARMAMENTO

A cultura en Galiza, apesar dunha certa recuperación observada nos últimos anos, segue a manter-se -fóra espelismos e cantos de optimismo desaforado- nunca mínimos penosos e nunha situación de submetimento real ao poder e control foráneo e extra-foráneo. A grave ausencia dunha verdadeira planificación cultural en todos os ámbitos da mesma e a caréncia dunha rede infra-estrutural que posibilite a participación extensa dos cidadáns no fenómeno cultural, fan que, nesta altura do tempo histórico, non teñamos ainda gañada a batalla decisiva e urgente da normalización e dignificación da nosa cultura.

1.- O idioma, máximo signo de identidade cultural e suporte fundamental do ser e da nación, segue a ser obxecto de graves agresións, cando non persecucións descaradas e flagrantes. Se ben no pasado o anti-galeguismo utilizaba métodos claramente toscos e brutáns na súa represión, hoxe estamos a comprobar como os inimigos do galego sofistican as suas armas (legais e de todo tipo) para mellor desenvolver, sob un aparente ton "democrático", o seu proxecto de etnocidio cultural, que, evidentemente, ten no idioma un punto de mira específico.

CULTURA

Os atrancos que a normalización lingüística topa no camiño son evidentes, e a isto se une a feroz, discriminatória e anti-democrática campaña represora por razóns de normativa lingüística, que, por outra banda, está a criar un caldo de cultivo nada favorecedor en diversos sectores do nacionalismo cultural, ademais do entorpecimento e confusionismo que xera na sociedade (ensino, meios de comunicación e de producción cultural, etc.) a normalizar.

Frente a isto cumpre reactivar diligentemente, desde o noso próprio ámbito político, unha intensa e prolongada campaña pola normalización lingüística e polo consenso na normativa do idioma. Exixir firmemente da Administración unha resposta adecuada a este problema debe ser un dos meios a utilizar na actuación política pública; recorrendo mesmo, se o caso o exixir, a outras medidas más expeditivas de presión a establecer segundo o momento.

Debemos debater a fondo todo o que atinxé á problemática do idioma e da cultura en xeral no contexto que supón a entrada xa nun conflitivo fin de século e utilizar intelixente e activamente os resorte s e o poder que posuimos de facto para normalizar e vigorizar a nosa más grande e fecunda criación cultural. Neste sentido, cumpre apoiar con máis decisión se cabe as asociacións como a M.N.L., A.E.L.G. e outras.

2.- Resulta evidente o papel que a "cultura oficial" e o "oficialismo" e os seus axentes xogan no mundo da noa cultura. Frente a esa utilización dos valores culturais "oficiais", convén prestixiar e promocionar o noso próprio ámbito cultural nacionalista, participando críticamente e construtivamente en todos os procesos que xera a actividade cultural pública, tanto dentro como fóra da nación. Frente a unha política cultural oficialista e discriminatoria non convén adoptar formas de auto-discriminación ou modelos de "guetho", senón de participación activa e denúncia, de presenza e crítica, de actuación e de argumentación.

3.- Cumpre no momento actual, de xeito decidido potenciar a criación de novas empresas culturais, propias. Competir neste terreo -editoriais, distribuidoras, imprensas, publicacións diversas, producións musicais e visuais, etc.-, ademais do interese económico que supón, equivale a situarmo-nos nunha vanguarda produtiva que beneficiaria ao conxunto do nacionalismo e da sociedade.

4.- As Asociacións Culturais cumpriron e cumplen un papel moi importante na nosa nación. Mais é certo tamén que na actualidade sufren unha certa crise de adaptación ao novo paradigma socio-cultural que se impuxo nestes tempos. É conveniente superar vellos esquemas actuentes e sintonizar cunha realidade distinta que exixe, a todas luces, unha nova estrátexia. Quizá, conveña centralizar e focalizar esforzos e establecer a realización dun programa amplio e atrativo, orientado básicamente á xente nova, que pode resultar positivo e atractivo de cara a conseguir un tratamento novo e paralelo ao xa clásico.

En todo caso e dado que a Federación de Asociacións Culturais ten entre os seus obxectivos fundamentais o traballo pola defensa e difusión da cultura galega, en todas as suas manifestacións, o B.N.G., prestará na medida das suas posibilidades, o seu apoio militante á Federación, para dotá-la dun maior peso e entidade na consecución dos seus obxectivos.

5.- Sería efectivo e oportuno elaborar, con carácter permanente, un catálogo xeral de críticas e alternativas no eido da cultura. En forma de boletín ou revista de información, de forma seria e obxectiva, sería un bon punto de referencia sincrónico no devir da nosa realidade cultural. Tratarían-se temas de interese variado, debates, polémicas, etc., e aportarian-se solucións aos problemas.

6.- Resultaría conveniente proceder, no futuro inmediato, a avaliar e homoxeneizar no posible, os criterios e xestión en matéria cultural promovidos polo B.N.G. nas distintas administracións públicas en que está representado.

É necesario unha exposición informativa e un debate permanente sobre os distintos ámbitos culturais e artísticos galegos -literatura, música, teatro, artes plásticas, etc. O nacionalismo pode e debe xogar aquí unha vaza importante e decisiva.

O B.N.G. (BLOQUE NACIONALISTA GALEGO), reafirmando-se nas ventaxes da sua estrutura frentista para defender a política anti-colonial, favorábel ás clases populares, coida que é importante sublinhar que o feito de que non se considere un partido non leva implicito que non sexa unha organización política e, como tal, dotada, na sua actuación, da maior homoxeneidade e coeréncia.

1.- Do Consello Nacional.- A representación que, dentro deste organismo, ostente calquer organización autónoma que se sinta identificada cos principios da frente, terá que recair nun membro desa organización que sexa tamén militante do B.N.G.

2.- Da Permanente do Consello Nacional.- Este órgao, elexido entre os membros do Consello Nacional, constará de, como mínimo, sete membros, que ostentarán as seguintes responsabilidades individualmente: responsábel institucional parlamentar, responsábel de organización, responsábel de finanzas, responsábel cultural, responsábel sindical, responsábel institucional municipal, responsábel internacional, responsábel da mocidade e responsábel de propaganda.

3.- A representación comarcal no Consello Nacional estrutura-se en función da seguinte división comarcal, que poderá ser modificada polo Consello Nacional, por maioria de votos, a petición da zona interesada (Asembleas Locais), para adecuá-la ás necesidades de expansión xeográfica do B.N.G., e ao seu mellor funcionamento.

- 3.1.- Ferrolterra.
- 3.2.- A Coruña e bisbarra.
- 3.3.- Bergantiños.
- 3.4.- Santiago e bisbarra.
- 3.5.- Melide e a Montaña.
- 3.6.- Barbanza.
- 3.7.- Ria de Muros e Noia.
- 3.8.- Costa da Morte.
- 3.9.- Pontevedra e bisbarra.
- 3.10.- Salnés.
- 3.11.- O Morrazo.
- 3.12.- A Estrada.
- 3.13.- Vigo e bisbarra.
- 3.14.- Baixo Miño.
- 3.15.- Mariña lucense.
- 3.16.- Lugo Centro.
- 3.17.- Lugo Sur.
- 3.18.- O Ribeiro.
- 3.19.- Ourense-Terra do Carballiño.
- 3.20.- Allariz e a Limia.
- 3.21.- Monterrei.
- 3.22.- Emigración.

4.- Tomarán-se as medidas oportunas para lograr unha maior participación da militancia nas estruturas estableis (Asembleas locais e comarcáis). Asemade articularán-se estruturas pontuais para dar participación aos simpatizantes e colaboradores do B.N.G., atendendo ao coñecimento e debate das alternativas elaboradas e defendidas pola nosa organización. Tendo en conta que a adscrición ao B.N.G. é a título individual, porá-se especial atención a que ningún se sinta relegado ou desinformado polo feito de non pertencer a ningun partido ou colectivo.

Establece-se unha cuota mínima de 500 Ptas. ao mes para os militantes. Se se tratar de estudiantes ou parados, esta cuota será de 200 Ptas. Tenderá-se a un incremento das cotizacións domiciliadas, a nivel nacional, que non serán, neste caso, inferiores a 1.000 Ptas. O B.N.G. asignará a cuota que deben facer efectiva os cargos públicos.

O Consello Nacional coñecerá os presupostos de gastos e ingresos das organizacións comarcais.

Os investimentos das comarcas en patrimonio e medios técnicos deberán ter o visto bon do Consello Nacional, e sempre, na sua adquisición figurará o B.N.G. como titular.

Conformaránse a Comisión Económico-Organizativa dependente da Permanente do Consello Nacional e que estará composta, amais das persoas designadas polo Consello Nacional, por delegados dos Consellos Comarcais. As suas funcións serán as de xestionar as decisións do C.N. nas cuestións organizativas e de finanzas e informar ao C.N. dos aspectos con iso relacionados, así como o control da xestión económica das comarcas. Tamén organizará o censo de afiliación do B.N.G., carnés, estadísticas, etc... 5.- O BENEGA, que conta cunha tirada de 3.000 exemplares, será difundido por tres métodos fundamentalmente: a) suscripción; b) nos centros de traballo ou estudo polos militantes; c) en locais comerciais ou de servizo de simpatizantes (librarias, cafés, bares...). É básico para a sua edición que se auto-financie. A Permanente establecerá bonificacións ás zonas en función da pontoalidade na sua venda.

6.- A política do B.N.G. ten variado en canto a concepción das mobilizacións sociais e políticas, más escollidás, con participación e iniciativa dos afectados, lonxe do testimonialismo ou da simple repetición rotinaria. Tanto nas que sexan promovidas en exclusiva como nas unitárias, haberá unha participación activa e ampla da nosa militancia, un comportamento adecuado ás reivindicacións e plataformas que as dinamicen e unha presenza clara de símbolos e pancartas. En todo caso, a militancia e mesmo a base social debe saber cais són as nosas consignas, cais aquelas a que estamos comprometidos e como nos situar da forma máis apropiada, segundo os casos.

7.- A nosa actuación política debe gañar er, coeréncia, disciplina e unidade de acción nos seguintes campos: a) sindical (importantísima cuestión, moito máis tendo en conta a posíbel unificación da I.N.T.G. e da C.X.T.G.); b) cultural (política editorial; coñecimento do papel que desempeñan as distintas institucións, organizacións e persoas; más cohesión e iniciativa da nosa base social); c) institucional-municipal (coordinación; coñecimento das alternativas, formación e información).

8.- O B.N.G. dará conta puntual da sua infra-estrutura. Os liberados do B.N.G. serán remunerados polo seu traballo, tratando de que exista un por cada unha das grandes cidades. A nivel central manterá-se un servizo adecuado con liberados.

Encarregá-me o Consello Nacional dirixir-vos unha salutación como membro do mesmo e por mor de pertencer á bisbarra de Lugo na que se celebra esta IV Asemblea Nacional. Non podo comezar doutro xeito que agradecendo a vosa presenza na cidade e a colaboración que oferecestes para que os organizadores físicos desta Asemblea puden traballar o máis a gosto posíbel. A cidade de Lugo, por medio dos militantes do B.N.G., fica á vosa disposición para todo aquilo que precisedes, en todo momento.

Por fin a Asemblea Nacional do B.N.G. reuniu-se en Lugo e fixo-o tendo como sede central da Asemblea un histórico local como é o que agora ocupamos, o Gran Teatro, e dentro da propia cidade. Porque, para os visitantes, é preciso aclarar que hoxe, o B.N.G., está dentro das murallas. Este detalle de situación e presenza física é algo que pode semellar insignificante pero ten unha importancia capital se se traduce ao contexto de fondo. En efecto, o B.N.G. está hoxe no próprio corazón da cidade amurallada e iso significa que a penetración no tecido social da povoación está xa absolutamente dentro e xa non será ningún capaz de botar-nos fora nunca máis.

Xa onte lembrou o compaño Bautista o acontecemento histórico sucedido nesta mesma cidade de Lugo hai setenta anos. Naquela ocasión, os nosos devanceiros escolleron tamén a cidade amurallada para teren a oportunidade reunión que os levaría a realizar o chamamento ao povo galego que se denominou Manifesto da Asemblea Nazonalista de Lugo. Non fora esta a primeira vez que Lugo capitalizaba os anceios liberadores de Galiza. Xa en 1.843, o 15 de Xullo, a Xunta Central de Galiza, reunida en Lugo, decidía en votación a conveniencia de aceder á independencia de España. Aquela ocasión deixou-se escapar por un só voto de diferença. Agardamos que a próxima non a deixemos escapar. O seu esforzo e traballo, como vedes non foi baldo. Aquí estamos hoxe o que poderíamos denominar as tempestades que trouxeron aqueles ventos. Hoxe, setenta anos despois, a aspiración daqueles nacionalistas está moi más concretada e extendida. Hoxe somos más que lexión e esta reunión de nacionalistas que hoxe remata é precisamente un acto de reafirmación nacional. Efectivamente os galegos somos, por ius sanguinis ou ius soli, galegos desde que nascemos, polo tanto esa condición nacional non nola pode ripar ningún porque é connatural con nós mesmos. Pero dita condición, nos momentos nos que se desenvolve actualmente, non pode ficar só niso. Así, moitos galegos sentiron a necesidade de non só ser galegos senón de exercer tamén como tais, necesidade que os fixo denominarlos como "galeguistas". Máis adiante os galegos decataron-se de que non era algo especial dentro dun conxunto nacional español senón que eles mesmos constituian unha nación, a nación galega. Ese anceio de establecer definitivamente o carácter nacional dos galegos custou-lles o apelativo de "nacionalistas galegos". Hoxe é plenamente asumido por todo galego consciente, que os galegos conformamos unha nación concreta e diferenciada e que iso non convela, en absoluto, nengunha consideración pexorativa. Hoxe os nacionalistas galegos somos xa moitos e, algúns, como os participantes nesta IV Asemblea Nacional, ainda damos un paso máis no compromiso con noso país, e recebemos o calificativo de militantes nacionalistas galegos, tendo o máximo exponente de dita militancia se, ademáis, dita militancia se desenvolve nos parámetros do B.N.G. Como vedes o camiño consciénte percorrido polos que hoxe militantes no B.N.G. foi longo e, en ocasións pouco doado. De calquer xeito, non podemos dicir, en modo algun, que non valeu a pena. En efecto, se aqueles asembleístas de 1.918 ergueran a cabeza e viran o fruto do seu traballo, seguramente darían por moi ben empregado aquel tempo no que adicaron os seus desvelos a constituir a conciencia nacional. Hoxe, os que estamos aquí, temos moito camiño recorrido pero sabemos que ainda fica moi más por recorrer. Sei que nengun de nós terá desmaio nengun para ir recollendo e pasando o relevo até entregá-lo no punto final que constituirá a consecución da Soberanía Nacional Galega. Nese momento todos os nosos esforzos verán-se recompensados como se viron hoxe os asembleístas de 1.918. Non o duvidedes, o obxectivo nacional comun de alcanzar a liberación nacional e social da nosa Pátria non se verá truncado por moito que queiran evitá-lo. O noso nome está fixado e non nos veremos de xeito nengun apartados do

**DISCURSO DE CLAUSURA
PRONUNCIADO POLO
COMPAÑERO
ALBERTE X.
RODRIGUEZ FEIXOO**

camiño.

Son seguro de que esta IV Asemblea Nacional do B.N.G. vai supor un punto de inflexión cualitativo e cuantitativo non só para a organización do próprio B.N.G. senón tamén para o conxunto do movemento nacionalista das ponencias, elaborado pola militancia no seu conxunto, alcanzan cotas de democracia interna e de apertura á sociedade galega na sua globalidade que nengunha outra organización é capaz de alcanzar. O B.N.G. é hoxe a única formación política capaz de agrlutinar a todas as capas sociais necesitadas dunha resposta galega e popular aos problemas aos que se ven sometidas. A proposta aglutinadora e aperturista realizada nesta Asemblea Nacional polo B.N.G. non pode ser negada por ninguén. Vai ser moi caroso para outras formacións criticar a alternativa do BNG e non vai para ser posibel, para nengunha outra formación, superar a nosa oferta política. Que ninguen diga a partir de agora que o B.N.G. é a organización do NON. Agora quen din non son sempre todos os demás. ¿Dirán agora que nos pasamos ao outro extremo, sempre extremistas, e que agora somos os do sempre SI?. Non podemos perder de vista a situación que nos toca viver. As condicións obxectivas nas que nos desenvolvemos non propician outra praxe política que a que desenvolve o B.N.G. Todos nós quixéramos ir moito máis apresa pero temos que olhar sempre cara onde imos dar o seguinte paso, non sexa que por correr de máis, non demos chegado xa sexa por agotamento ou por dar un traspés ou paso en falso. O noso paso é firme e axeitado. Somos corredores de fondo e sabemos dosificar o esforzo, contínuo, constante, imparábel. Así pois, como dicia, a inflexión que se vai producir a partir desta IV Asemblea Nacional vai ser grande e determinante do futuro. O B.N.G. está NA ONDA é a sintonización co povo galego. Pero eu quero tamén lembrar o outro siñificado das ONDAS. As ONDAS que o noso mar produce a cotío nas nosas costas, Ondas constantes que regularmente, várias veces por minuto, bañan as costas galegas. Pois ben, o B.N.G. está tamén nesas ONDAS, chegando continuamente ao povo galego. Non é casual que hoxe o B.N.G. teña as alcaldías de tanto territorio litoral galego: Ribadeo, Fene, Ares, Malpica, Corcubión, Carnota, Noia, etc. Esa rota veranega por terra liberada é unha das viaxes vacacionais que mellor poden sentar aos nacionalistas. Come vedes eses lugares tiveron maior posibilidade para conseguiren alcaldes porque lles chegan as ONDAS. Os do interior temo-lo moito máis difícil. En efecto aquí non hai, até o de agora, ondas do mar. Pero velaquí que agora, incluso no interior, o B.N.G. está NA ONDA. Ondas de moitos metros de altura van levar ao B.N.G. até cotas insospeitadas que incluso chegarán ao interior de Galiza. ¡Vaia temporal se aviciña!. Este inverno foi tan suave e sen auga porque o estaba o B.N.G. recollendo-a toda para lanzá-la proximamente sóbor de toda Galiza. ¡Preparai-vos, porque en pouco tempo vai chover moito B.N.G.!

Convencidos pois desta inflexión, outras forzas políticas escomenzan a parapetar-se para que as nosas ONDAS non os mollen como pitos. Veredes que a partires de agora escomenza un desfile de modelos traídos de máis alá de Pedrafita e o do Padornelo. Recorrerán todo o país prometendo-nos, como sempre, o ouro e o mouro. Se non tran paraugas van sair moi molidos. Pero non vos fiedes. Os outodenominados Socialista-obrero-españoles traerán rostros curtidos polo sol do sul. Rostros que xa non poden calificar-se de duros senón de pétreos. Eles dirán que están endurecidos polo sol que lles deu no campo, traballando pola nunca conseguida reforma agraria. Nós sabemos que están endurecidos polo sol da praia e da brisa mariña que ofrecen esas vidas disipadas da "beautiful people". Seica van inaugurar para estes próximos meses unha liña directa Marbella-Santiago para perder menos tempo nos desprazamentos. A aspiración de todo bon Socialista- obrero-español-G é poder facer a viaxe nese sentido, Marbella-Santiago, e non ao contrario. Ali fai mellor tempo. Non chove tanto.

Tamén virán os rebautizados pepés. Seica é más popular que Josés. Tamén eles importarán especímens de máis alá da nosa muga. Estes virán da meseta. Xente séria, traballadora (para eles) con moito Estado na cabeza e nengunha Galiza no corazón. Venderán-nos por un prato de garavanzos. Todos serán non xa galegos coma si senón

máis galegos que tí. Seica que até algun deles, das Rías Baixas, está facendo un cursiño de Galego (iso sí, en Madrid), para poder poñer-se á altura das circunstancias. Por fin, tamén receberemos (xa o recibimos estes días) a visita de Condes, Duques, e demás clase nobre intervinte en política. Din ser o recambio do P.S.O.E. Aquí xa o sofremos ao principio. Non creades que cambiaron. A única variación e que antes ainda non tiñan o título e agora sí. O que eles non saben e que neste país, o título temo-lo nós.

Así pois, estamos dando remate a un acto de reafirmación nacional que nos move a profesor como única Pátria a Pátria Galega. Efectivamente, hai que declarar públicamente que nós non temos outra Pátria. As Pátrias non se imponen, non poden imponer-se. Son un sentimento profundo e persoal e no noso caso non temos más que unha, a Pátria Galega. Do mesmo xeito isto vai unido a unha única lingua, a lingua galega, a nosa lingua. Andan agora a afacer-nos cada dia, en vários canais informativos, a perfidia propiciada por certo grupo relixioso que anda a procurar a sorte de determinado personaxe que escrebe. Pois ben, non só existen esas perfidias fora do noso país. Nós, sen ir máis lonxe, temos unha secta na Coruña de carácter bastante AGLISIVO (como denominou o compaño Xaquín Marín). Non podemos tolerar, de xeito nengun, ese tipo de ataques contra a nosa lingua. Iso é tanto como atacar-nos o noso próprio ser, a nosa propia identidade. ¡Que lle fará o noso idioma a esa secta para que teñan tanto encono en contra del? Ese tipo de sociedades AGLISIVAS, promovidas por quen todos sabemos, non é a primeira nem a última vez que as veremos. Agora ben, sabemos que son episódios periódicos e pasaxeiros. Son, como dicia Castelao, uns colonizadores fracasados.

Hoxe aquí decidiú-se a presentación dun militante do B.N.G. como Candidato á Presidencia da Xunta de Galiza. Non cabe dúbida da acertada elección realizada. O compaño Beiras (presidente, presidente) ten méritos sobrados para acceder ao posto presidencial. Non creo que sexa prato de gosto para niguén o levar esa responsabilidade ás costas, pero, coñecendo o seu sacrificio militante sei que o levará ben. A altitudo moral e humana do electo compaño, son de por si méritos más que dabondo para ser recoñecido polo povo galego como o seu máximo representante. Se a isto unímos a preparación que posui, non poderá ter contrincante nengun que o poda superar. En efecto, as experiencias que temos non puderón ser más nefastas. Todos nós sentimos más ou menos veces a vergüenza aldea de ver o descalabro moral e humano representado polos diferentes presidentes que tivemos até o de agora. Seguramente teredes sofrido moito ao padecer as intervencións públicas de ditos persoaxes. Xa non falemos dos comentos que producen en xentes alleas ao próprio país. Os que o vén dende fora non o cren. Que teñamos tan paupérrima representación na institución presidencial non é de recibo. Os non galegos non dan crédito a que un país tan rico en humanidades como o noso non teña outro persoaxe más axeitado para tal posto representativo. Por non saber, non saben nen en que idioma falan (nen o anterior nem o actual). ¡Que vergüenza! ¡Faran-no a posta para aminorar o orgullo de ser-mos galegos? Se esa foi a intención volveron fracasar. Dáde-vos conta de que o nivel da cámara galega é tan baixo que só falta que algun, por aproveitar o tempo, leve os instrumentos precisos para calcetar. Entre as poucas excepcións que existen nesa paupérrima situación de facto, o mellor parlamentario galego, a xuizo do povo en xeral, é o compaño Xosé Manuel Beiras Torrado. Fixade-vos en que é o único capaz de atraer as más ágras críticas de todos os demás grupos políticos que se ven continuamente atosigados e postos ao descuberto polo acerto parlamentario do representante do B.N.G. Pois ben, se con un só parlamentario se conseguise tal cantidade de traballo, ¿que non sería con más? O B.N.G. heredeiro daquela coalición BNPG-PSG, ten que recuperar aquela Forza parlamentaria. Xa contamos no seu dia con trasparlamentarios. Temos que conseguir no Parlamento Galego un grupo parlamentario de tal forma que faga necesario contar co B.N.G. para gobernar Galiza. Só así poderemos plásmares a nosa alternativa política en resultados lexislativos que podan ser ferramenta para que o povo alcance as cotas de benestar que

nós lle propoñemos. As leis saen do Parlamento, queiramos ou non, e só con forza nesa institución poderemos ofrecer ao povo galego a plasmación lexislativa das nosas iniciativas a prol del. Son seguro de que nos próximos comícios nacionais o B.N.G. alcanzará unha representación moito maior da actual presenza parlamentaria. Isto fará posíbel un mellor traballo e o apoio ao compaño Xosé Manuel Beiras Torrado para o seu acceso á Presidencia da Xunta de Galiza. O obxectivo é participar no Governo do país e iso está ao alcance das nosas mans. Fagamo-lo realidade.

Sei que me estou extendendo de máis e vou rematar. Denantes de concluir permitide-me que faga duas referencias concretas. A primeira para a emigración. Eu proveño tamén desa Galiza emigrante. Compañeiros da emigración, o voso traballo é un dos pilares da nosa causa. Con frecuencia descobre-se a propia identidade cando se alonxa un dos seus idénticos. Sei que a Pátria Galega aníña sempre no voso corazón e na vosa mente. Tede a esperanza de que, sen dúvida, faremos o posíbel para que o voso retorno sexa realidade sen privacións. O B.N.G. ten-vos continuamente, presente nas suas alternativas políticas e propostas políticas. Quero dar-vos, dende aquí, unha emocionada aperta que vos dou cargada de lembranzas dun pasado fora do país. ¡Polo voso retorno!

A última referencia vai ser para os máis novos. Como é ben sabido, eu tamén fun novo. Vos sodes a força do B.N.G. A vosa organización Galiza Nova representa o maior estímulo para o resto da organización. Nas ONDAS mariñas do B.N.G. vos sodes a xerfa. Non deixedes nunca as nosas ondas orfas da vos xerfa.

Compañeiras, compañeiros non podo ficar sen deixar sair do meu interior un afervoado berro que ha chegar a toda a sociedade galega.

¡Erga Galiza Ceibe e Popular!

¡Viva o B.N.G.!

DISCURSO DE CLAUSURA PRONUNCIADO POLO COMPAÑEIRO XOSE M. BEIRAS TORRADO

Organizacións e personalidades convidadas, compañeiras e compañeiros: os tempos son chegados. Os tempos son chegados, que os bardos das idades anunciaron. Galiza esta a padecer dores que, desta vez, son dores de parto, e o nacionalismo frentista e popular, tal como nunha escorrentía até agora encorada, está a sobardar as represas que se construiran para contélo, e comenza a converterse nunha enxurrada que rega e fertiliza os máis diversos eidos sociais da nación galega.

Non só a nosa voz pregoa a redención da boa nación de Breogán, senón que o noso traballo político, o noso labor na sociedade, a nosa mensaxe ideolóxica, e as nosas xenerosas ofertas estratégicas, están a escorentar e disipar as vaquedades nas que moitos sectores sociais se movian, sempre arredor de si e sen abesullaren os horizontes largacos dun proyecto comun para o povo galego, que o B.N.G., arrestora, está a descobrir-lles.

Se o bloque sempre levou a iniciativa e tamén a cáregaa do labor mais duro e abnegado na mobilización e a loita sociais en defensa das camadas populares, nos dous últimos anos resulta xa patente que o B.N.G. leva tamén a iniciativa política na formulación de alternativas programáticas e no ofrecemento de vias e fórmulas de saída do embrullo político actual, enunciadas dende a perspectiva inequívoca de esquerda dos intereses das clases traballadoras e populares, pero artelladas de xeito que abrangue e encaixa os intereses dos sectores da pequena e mediana burguesía agredida ou ameazada polo gran capital e as transnacionais arredor dos eixos marcados polos grandes problemas cardinais da nación galega e suscitados pola contradiccion entre as necesidades políticas da perifería que somos e a cobiza política do centro que tenta impor-nos a sua lei

expoliadora e xenocida, sexa diretamente dende a CEE e a OTAN, sexa a traveso do seu satélite sub-metropolitano: O Estado Español.

E o B.N.G. fai isto con xenerosidade, sen pretensións de monopolizar esas alternativas nin o proceso político conductor á sua plasmación na realidade. Fai-no mesmo, ás veces, renunciando a todo ou parte do protagonismo que lexítimamente lle corresponde. Fai-no, porque os bós e xenerosos somos nós, os homes e mulleres do B.N.G. Fai-no porque xa o fixeran así os mais egrégios portavoces e representantes das dúas tradicións políticas e ideolóxicas que o B.N.G. resume, sintetiza e encarna arreitora en Galiza: a do nacionaliso sen paliativos e a da esquerda revolucionaria. O B.N.G. é paciente na sua loita, porque a paciencia é unha virtude xenuína dos mercadeiros revolucionarios.

E o B.N.G. é xeneroso porque tódolos nacionalistas auténticos que houbo, hai e haberá en Galiza foron, son e serán sempre xenerosos, cando da existéncia mesma e dos intereses vitais da nación galega se trata. Da nación galega que segue a ser eminentemente popular no senso máis rigoroso e xenuíno desta palabra. Da nación galega que segue a ser, ademáis de oprimida, colonialmente expoliada e manipulada.

Da nación galega que está na ONDA do mar de fondo que transita, dende hai cásque un século, pola periferia do sistema que tenta, más inútilmente cada vez, manté-la aferrollada.

Somos xenerosos, mais non somos inxénuos paduáns. Por iso nada teñen que vir aprender-nos os que invocan unha evanescente unidade da esquerda, cando sempre desuniron á esquerda sociolóxica desta nación coa sua teima de supeditá-la á estratexia metropolitana do Estado Español e ás visións eurocéntricas da historia e dos procesos políticos contemporáneos.

Nen os que nunca combateron nin denunciaron dende posicións inequívocas a absorción e deglución de Galiza pola europa dos mercaderes e dos monopólios.

Nen os que se autocompracen en arrogarse falsos monopólios de mobilizacións como as do 14D, mentres foron sempre hostis á autoorganización e á unidade de acción do proletariado galego como tal e soberanamente, e nunca asumiron a estratexia das folgas xerais e nacionais galegas, e ainda durante todo o ano pasado obstruíron o artellamento das loitas fraccionarias por conflitos locais ou sectoriais no proceso conxunto de loita de clase e nacional do que realmente formaban parte.

Nós somos unitários. Xa o somos por definición, dende o intre mesmo en que somos a única organización política que verdadeiramente naceu e funciona como unha frente pluriclassista, que non interclasista, e que realiza o pluralismo ideolóxico e político dentro de si mesmo para empezar.

Pero sómolo, asemade, nas nosas iniciativas e nas nosas ofertas políticas que trascenden os propios líndes organizativos, sociais e eleitorais do B.N.G., a prol dunha dinámica de unidade das forzas políticas, sociais e cidadáns galegas na defensa dos intereses vitais para este povo e na plasmación das alternativas cruciais para o benestar de todas as cidades sociais non enfeudadas cos intereses do grande capital transnacional e do aparello do estado español.

E somos unitários, xenerosamente unitários, abertamente unitários, para empezar, nos eidos sociopolíticos que seguen a constituir o corazón deste povo e o centro de gravidade da nosa alternativa, o proletariado, o campesiñado e a povoación traballadora mariñeira. Velaí está o noso comportamento na xeira presente das comisións labregas. Velaí está a nosa explícita atitude e o noso labor de alento constante, mesmo sen eludirmos a autocritica cando compre, ao proceso de reunificación do sindicalismo nacionalista obreiro, actitude decidida con escrupuloso coidado de respeitarmos e non interferir os vieiros, métodos e decisións que competen ás propias organizacións sindicais autóctonas do movemento obreiro galego.

Mais toda esa apertura e toda esa xenerosidade do B.N.G. non pode levar-nos a agardar a que as nosas ofertas sexan asumidas de vez e na práctica polos demás, para darmos nós mesmos os pasos que temos que dar e que só a nós corresponde decidir.

Por iso o B.N.G., nesta IV Asemblea, decide perfilar-se e definir-se xa rotundamente e inequivocadamente perante a ciudadanía galega como alternativa de poder e de governo, inclusive dentro do marco político e institucional que padecemos hoxe en día. Temos acreditada a nosa solvencia como organización de luta e mobilización social nas coordenadas da autoorganización e a autodeterminación do povo galego. Todo o mundo acredita e sabe, dende hai tempo, que os do bloque son os que dan o peito, que ali no parlamento é o bloque o que dá caña. Empeza a comprender-se xa que tamén é o B.N.G. o que fornece alternativas e respostas por activa e en positivo para os principais problemas deste país. Empezou a comprender-se isto dende que o BNG, ademais das alternativas sectoriais que viña ofrecendo, chantou no parlamento de Galiza un proxecto de lei de bases que resultou ser o único programa de mínimos de governo congruente coas prioridades políticas de Galiza que entrou até hoxe na cámara dos deputados galega. Acabaránse de comprender cando se saiba o papel decisivo que desempeñou a organización e a militancia do B.N.G. no logro de que a iniciativa lrixislativa popular encollida da política forestal, a primeira que surde na historia política actual, superase en más do duplo o mínimo de assinaturas ou firmas legalmente requerido -35.000 frente a 15.000. Compre agora que o povo galego saiba tamén e coñéza no seu perfil xenuíño a alternativa de poder político e de governo que o Bloque representa xa.

Rematada a IV Asemblea, abordaremos:

- Elaboración do programa eleitoral e de governo do B.N.G.
- Lanzamento esplicativo do proxecto comun por dúcias de militantes do B.N.G. simultaneamente en actos públicos por toda a nación.
- Posta en marcha ou relanzamento das comisións de traballo temáticas e sectoriais para o programa e para a actividade imediata dos diversos sectores da fronte con liñas concretas definidas e coordinadas.
- Reduplicación de contactos coas diversas forzas, sectores e organismos sociais a prol do proxecto comun.
- Compromiso e vontade de negociar e concluir acordos coas forzas políticas autóctonas de ámbito galego para establecer con elas un governo de coalición se os resultados conxuntos nas vindeiras eleccións autonómicas o permiten.
- Noutro caso, o mesmo proceso para concluirmos un pacto de lexislatura en e dende a oposición nacionalista.
- Criación dunha plataforma de forzas políticas e sociais galegas para levar conxuntamente o seguimento da política da CEE e a defensa dos intereses galegos, con presións directas e concretas en Bruxelas e Estrasburgo, sexan cais sexan os resultados eleitorais das vindeiras eleccións ao parlamento europeo.